

ΜΗΤΡΙΚΗ ΘΩΠΕΙΑ.—(Υπό F. Burnham).

ΣΚΙΤΣΑ ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΙΟΝ ΣΠΥΡΟΝ ΜΕΛΑΝ τον εγγώρτια δεκαέξη περίπου χρόνων. "Ημουν άσκη πολύ νέος κ' έκανα τα πρώτα μου δήματα τόσο στην ποίηση, όσο και στη δημοσιογραφία. Έσάγαξα τους γνωστούς φιλόλογους της εποχής εκείνης με θάυμασμο και δειλία. Ένα απόγευμα μου σύστησαν στο «Πανελλήνιο» — κέντρο τότε φιλολόγων και ήθοποιών — τον Μελά. — Έπλεε οείς που δημοσιοεύσατε ένα έπος από πέντε χιλιάδες στίχους; μ' άρρώτησε με τον αυθαρότερο τόνο. Κοκκίνισα κ' έτραβίσα, διι δεν καταλάβαινα, διι με είρωνευότανε, αλλά δεν είχα το θάρρος, κ' ούτε και θάρρος εις θέοιν να του άπαντήσω στον ίδιο τόνο. Δέν έξερω άλλως τε και πολλούς άνθρώπους, που ιθα μπορούσαν να τα θγάουν μαζί του σ' αυτό το πεδίο.

Γιατί ο Μελάς είναι είρων. Ένας όηκτικός, ένας καισιτικός είρων, που παίζει με τα θύματα του, όπως η γάτα με το πορτίκι, αλλά και που γραισιονίζει ως το αίμα, όταν άμύνονται. Θα μπορούσα άσκη να τον παρομοιάσω μ' ένα άπαθη και ελλόγιστο τανρομάχο, ο όποιος ούκείται έμπρός σ' ένα τάρσο και παίζει μα-

ζύ του κινώτιος δεξιά κ' άριστερά τον τόν κόκκινο μανδύα της προκλήσεως, που βαστάζει από χέρι του. Κρυμμένο όμως κάτω από τον μανδύα αυτόν είναι το σπαθί, που ιρωπάει τον τάρσο, όταν επιτεθί.

Ό,τι τον έκαμε κυρίως διάσημο στο κοινό είναι τα χρονογραφημάτά του. Έξέδωσε τελευταίως ένα τόμο τοιούτων και τα όνόμασε: Σφραγίσματα. Είναι ωφρογύμνω πραγματικώς ένός κάτουρα, ο όποιος, πάνω σ' ένα κλαρί δέντρου περνάει την ώρα του άρραγής κ' εύχαριστημένος κατ' αυτόν τον τρόπο. Τα χρονογραφημάτά του αυτά είναι, κατά το πλείστον, λυρικές περιγραφές ελληνικών τοπειών, γραμμένες με μια φρεσκάδα έμφράσεως και με μία ζωηρότητα χροήματος που είναι άμύμητες. Τα περισσότερα όμως των χρονογραφημάτων του, δείκναι πού δέν τα έβγαλε οε τόμο, αλλά πού έκαμαν τη φήμη του ως χρονογράφοι, είναι τα σατυρικά άκροθώς: έκτινα πού με μοναδικό κέρσι, με άδίστατο γιοθύσο, με κωμική φρασσεολογία ή με μία επιτηδευμένη κωμιοπόνηρη άφέλεια, ο Μελάς γελιοποιεί ήσποιν ή δ,τι θέλει να γυπήρη και γελιοποιώντας σκοτώνει. Είς το είδος αυτό είναι ένας μαίτη. Κρυώντας το ξίφος της είρωνείας στο χέρι είναι άήτητος. Γι' αυτό και μη μπορούντας να τον κόνουν άλλοιώς να οσπάση οι Κωνσταντινικοί, όταν τους σιηλίτενε καθέμερα από χρονογράφημά του, έβαλαν, για να τον εκδικηθούν, τους μαρτύρους των να τον δείρουν.

Η κοινότητα του έπίσης είναι γεμάτη είρωνεία. Είναι άπάντιο να τον ιδί κανείς να μιλά οσθαρά ή να πέρρη τίποτα ού οσθαρά. Διαρκώς άστειεύεται. Η παρέα του είναι, επ' αυτή την έποση, μία άληθινή άσπλαωαις. Προικισμένος με την ιδιοφυία της μιμήσεως, άπομμεται οί' άσπειά του όχι μόνο πολιτικούς, φιλόλογους, αλλά και την όμιλία των διαφόρων ελληνικών τύπων: ιωλιάδων, Ζακυνθινών, χωρικών της Άτικής, παραγκιάη, κτλ. Σε μία παρέα ο Μελάς είναι κρονωδός γέλωτος... Τόσο, ώστε όταν τυχαίγη να μιλά οσθαρά, οί περι αυτόν δουπισοδών, νομίζοντες πάντοτε διι είρωνεύεται και είναι, μόνοι όταν πεισοθούν περι του έννοτιου πού τον άκούνε με την προσοχή πού όφείλεται στις γνώσεις του και στην κριτικότητα του μωαλού του.

Σκέφθηκα πολλές φορές τι να κρύβεται πίσω από την μάσκαν αυτήν της είρωνείας, την όποιαν φέρνει σνηθώς ο Μελάς. Είναι δύσκολο να πη κανείς, διότι είναι σπανιότατο πράγμα να τον θρη οε στιγμές αισθηματικής διαχίσεως ή έγκαταλείψεως του έννοτου του.

Τόν γνώρισα οε μία περίοδο πού ήταν περισσότερο άνθρωπος του γρησίον πωρι της δράσεως. Πάνε χρόνια. Είχε μία καισιόγρια διβλωθήμη, γεμάτη βελία και δέν έκανε άλλο, παρά να μιλά για τους Γερμα-

Ο ΕΛΛΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΟΣ ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

νούς φιλοσόφους. Το κεφάλι του ήταν γεμάτο άπ' αυτούς. Το πρώτο του δραματικό έργο, ο Ό Γυνίς του Ίσκιου είναι θγαλμένο από το διάβωομα του Νίτιος. Έκτισε όμως είχτηκε στη δημοσιογραφία και στην πολιτική. Άνακατέπηκε από πολύ κοντά σ' όλα τα μεγάλα γεγονότια των τελευταίων χρόνων κ' εγγώρτισεν αυτά και τους ήρωάς τους από τα παρασκήνια. Έίως γι' αυτό να είρωνεύεται σήμερα τόσο πολύ. Είναι ένας άνθρωπος πού δέν ποιεύει πειά οε τίποτα. Είθε δια χωρίς την προσωπική πού τα ιδεαλίζει και τα μεγαλώνει. Γι' αυτό και δέν του άπομεινε παρά ο σαρκασμός. Τα λέω όλα αυτά χωρίς ναμαι πολύ θέβαιος, διι είτοι είναι. Γιατί ο Μελάς δέν είναι ένας άνθρωπος πού δείχγει την καρδιά του οε κανένα.

Τόν είδα από πολύ κοντά τελευταία ως διευθυντή της έφημερίδος «Δημοκρατία». Είναι ένας διευθυντής οσού γκένετος. Καμίζοντας το ένα τοιγάρο πάνω στο άλλο, γράφει το άρθρο ή το χρονογράφημά του με τα μούτρα πάνω στο τραπέζι. Όταν δέν γράφη, είναι θυμωμένος. Τα βάζει με τον άρχιουνιάχη του, με τους σνιτάκιες, με τον διαχειριστή κ' οί φωνές του γεμίζουν την όδον Πανεπιστημίου, όπου είναι εγκατιστημένη ή «Δημοκρατία».

Όταν δέν κάνη το ένα ή το άλλο, κοιμάται με το κεφάλι επάνω στο γραφείο του. Διότι είναι διαρκώς ξενοχτωμένος. Πότε στην Κηρωιά, με παρέα πολιτικών, και πότε οε κανένα μπάθ των Άθηνών, με παρέα ήθοποιών, δέν πηγαινει να κοιμηθί, παρά σίης πρώτώς όφες. Όταν του μιλάτε είναι διαρκώς άρηρημένος. Δέν προσέχει ποτέ σ' ό,τι του λέτε. Κάνει μόνο νέματα, διι καταλαβαίνει, θγάοντας διαρκώς κωινό από το τοιγάρο του. Όταν οας διακρίνη, οας μιλάει για άλλο πράγμα. Καθ' όλη την ήμερα είναι σ' αυτήν την ήφραισιόδη κατάσταση. Δέν μπορείτε να τον θρήτε ποτέ ούα νερά οας...

Δέν ξεύρω να έξη φίλους. Γνώριζει όλον τον κόσμο κ' όλος ο κόσμος τον περιποιείται και τον μεταχειρίζεται με κολακευτική ούκαιοτητα. Δέν είδα όμως ποτέ ένα άνθρωπο πού να του είναι φιλικά άφροισωμένος ή σπν βασίο να είναι ο ίδιος άφροισωμένος. Νομίζω πώς όλοι θέλουν να τον έχουν φίλο τους γιατί δέν θέλουν με κανένα τρόπο να τον έχουν έχθρό τους.

Τι χαρακτήρη είναι δέν το ξερω είπους. Όταν δέν τον βλέπω άρηγημένο κ' άδιάφορο, τόν βλέπω νευρικό ή τόν βλέπω άστειευμένο. Περισσότερο όμως τίποτα. Ξέρω μόνο πώς ως πολεμιστής είναι χωρίς φόβο και πώς ποι έδεν ύπεκφεύγει τη μάχη. Σ' ό,τι δήποτε είναι πάντα έτοιμος να ριχτή με τα μούτρα. Δέν φοβάται ποτέ τίποτα. Τόν κατηγορούν διι ως τοιούτος άλλαξε επανειλημμένως στρατόπεδα. Ναί, αλλά το έκανε άκοιουθώτως πάντα της πεποθήσεως του ή τα γούσιά του. Ποιέ από σμφέρον. Δέν μπορεί κανείς να πη για τον Μελά, διι εκμεταλλεύεται την πολιτική, άποροδσε να έξη θέσεις, μπορούσε να έξη χρήματα. Δέν θέλησε ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Θέλει να είναι ανεξάρτητος. Αυτό το άναγνωρίζουν και οί λυσοωδέστεροι έχθροί του.

Ό,τι ακόμα του άναγνωρίζουν όλοι είναι το μεγάλο του ταλένιο. Ο Μελάς είναι ως άνθρωπος των γραμμάτων μια ξεχωριστή φροισογγωμία. Είναι άληθεια, διι το έργο του δέν είναι μεγάλο εις ποσότητα. Τρία δράματα: ο Ό Γυνίς του Ίσκιου, το «Κόκκινο Πουκάμισο» και το «Άσπρο και το Μαύρο». Δύο τόμοι «Πολεμικών Άναμνήσεων». Ένας τόμος χρονογραφημάτων. Άλλά τα λίγα αυτά έργα υπερβαίνουν οε ποσότητα της δεκάδες των τόμων πού έχουν παράγει άλλοι σήγχρονοι του συγγραφέις. Ο Μελάς άρχισε ως ποιητής. Ο Ό Γυνίς του Ίσκιου είναι ένα λυρικό δράμα. Λίγο κατ' όλλο όμως άρησε την ποίηση για τη ρεαλιστική εξέταση της κοινωικής μας ζωής οιά δραματικά του έργα. Συγχρόνως το ύφος του έγένητο όδρότερο, πειό συμπικνωμένο, πειό δυνατό—άληθινό πλέον ήπόδειγμα ύφους στην Έλλάδα. Οί Πολεμικές του Έντυπόσεις (Συνέχεια εις την 33ην Σελίδα)

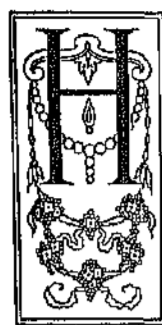
ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Η διάσημος Ναυμαχία της Ναυμαχίας.—Όπου οί Ισπανοί, τή 1571, κατέσβεσαν την ναυτικήν δέναντι της Τουρκίας εις τας ελληνικάς θαλάσους. (Έργον του Γάλλου Γουσταβου Νιστέ).

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ δεκαετίας από της ιδρύσεως τού «**Εθνικού Κήρυκος**» δίδει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς σκέψεις περὶ τῶν ἐπιτελεσθεισῶν προόδων τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταναστευτικοῦ κινήματος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ πρόοδος καὶ ἡ τρεσασία ἀνάπτυξις τοῦ δημοσιογραφικοῦ τοῦτου ἀγγείου παρέχει τὴν εἰκόνα τῆς ἐν γένει προόδου τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Μεγάλῃν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικῆς, ἔπου ἡδυνήθη ὄχιος γὰ ἀναπτύξῃ τὰς διακρινούσας ἀρετὰς τοῦ Ἑλλήνου. Ἡ μεταναστευτικὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι παλαιότατη. Ἐάν δὲν μὲ προδιδή ἡ μνήμη, οἱ πρώτοι μετανοῦνται ἀφικόνιο εἰς τὴν Ἀμερικὴν πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου Δημοκρατικοῦ Κράτους, ὅτε τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ ὀκτὼ τριῶν μόνον Πολιτειῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ μεταναστευτικὸς πρὸς τὴν Ἀμερικὴν ἐξ Ἑλλάδος δι-εκόπη καὶ ἐκτὸς τῶν πρώτων μεταναστῶν δὲν μετέβησαν ἄλλοι. Τοὺς ἀποδηροῦντας εἰς τὴν ἐξέστη πρὸς εὐθερίαν τύχης προσείλκον μᾶλλον ἡ Ρωσία, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Αἴγυπτος. Εἰς τὰς χώρας αὐτὰς διήρχον ἀρχαίαταίαι Ἑλληνικαὶ παροικίαι καλῶς ὀργανωμέναι ἀπὸ τῶν χρόνων ἀκόμῃ Αἰκατερίνης τῆς Β' καὶ διὰν ἦνοιξαν ἡ Ἀζορική καὶ ἡ Μαύρη Θάλασσα, ὡς λέγει ὁ Γερβίσιος, ἡ Ὀδησοῦς καὶ τὸ Ταϊγάνιον ἐγένεοντο Ἑλληνικαὶ πόλεις, εἰς δὲ τὴν Κορμαίαν, ἄρι κατακτηθείσαν, χιλιάδες

Ἀπὸ τὰς ἀληθινότητος ἐστῆς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου.—Ἡ Δίς Κακαλίη μὲ ἐνδυσμάσαν Ἀρκαίας.

Ἡ Δίς Τοῦλα Μπόση, μὲ κλισιακὴν ἀφιέσαν.

Ἑλλήνες καταφυγόντες ἐκεῖ, οὐνέτησαν Ἑλληνικὰς Κοινότητιας, αἱ ὁποίαι καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑφίστανται. Τὸ αὐτὸ συνέβη μὲ τὰς Ἑλλη-νικὰς ἀποικίας τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ρουμανίας. Εἰς τὴν τελευταίαν μάλιστα ταύτην χώραν ἡ ἐπίδοσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ διήρξατο πρὸς μεγα-λειτέρα, καθῶς καὶ μὲτα τοῦ 1821 Ἑλλήνες ἦσαν οἱ ἡγεμόνες αὐτῆς, ὀ-τινες καὶ παρεσκένωσαν τὴν νομοθεσίαν τῆς, ἐμερίμησαν περὶ τῆς ἐκ-παιδεύσεως τοῦ λαοῦ, ἡ δὲ Βλαχία καὶ Μολδαβία διήρξατο ἐκ τῶν πρώ-των ἐστίων τῆς Ἑλληνικῆς παιδεύσεως. Ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον ἡ ἐπί-σημος γλῶσσα τοῦ Κράτους καὶ ἡ γλῶσσα τῶν διασπορευμένων ἦτο ἡ Ἑλ-ληνική.

Ἡ μεταναστευτικὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἤρξατο τραχύτατον. Μόλις πρὸς πενητηκονταετίας ἀπῆλθον οἱ πρώτοι μέτοικοι, ἄπλοοι ἐργατὰ καὶ θισπα-λαιοί. Ἐπειτα ἡ ἐφορῆ ἐκ τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἀλυτρωτοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξηκολούθησε καὶ τὸ μεταναστευτικὸν ῥεῦμα ἀνέκοιτο ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγεννήθη ὁ ῥόδος ἐπὶ ἡ μεταναστευτικῆς αἰ-θητοῦ μὲ αἰμοραγία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι ἀπήρχοντο αἱ ἐργατικώτε-ραι χεῖρες τῆς Ἑλλάδος καὶ κατ' ἀκολούθιον ἡ χώρα θὰ ὑφίστατο τὰς συνεπείους μᾶς τοιαύτης διαστροφῆς. Ἐγεννῶντο ἐπίσης φόβοι διὰ αἱ Ἑλ-ληνικαὶ αὐτὰι μᾶζαι θὰ ἀπεροσφάοντο καὶ μετὰ τὴν πρώτην γενεάν οὐδὲ λόγος Ἑλλήνων θὰ διήρχοντο εἰς τὴν ἐδαίμονα ταύτην χώραν.

Τοῦτο ἀπεδείχθη πᾶσι, διότι ὁ Ἑλλῆν δυσκόλως ἀποροσφάται, τοῦ-ναντίον εἰς τὴν ἐξέστη ἐδικωκόμενος αἰσθάνεται ζωηρότερον ἀναπνοσ-όμενον τὸ πρὸς τὴν γενέτειραν αἰσθήμα καὶ πρὸς τὴν Μητρόπολιν δε-σμοὶ καθίστανται συνεκτικώτεροι. Ἐκ τῶν ἐκατοσιῶν χιλιάδων αἰ-τινες ἀποκατεστάθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἕλθοντες εἰναι ἐκεῖνοι οἵτι-νες ἀπώλεσαν τὴν ἐθνικήν τὴν αἰσθήσαν. Οἱ λοιποὶ διετήρησαν ὅχι μόνον τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, ἀλλ' ἐκαλλιέργησαν μιάν Ἑλληνικήν

Ἀπὸ τὰς ἐστῆς τοῦ Σταδίου.—Ὁ ἀρχαῖος χορὸς τῶν κελπιῶν.

ζωὴν καὶ ἐσχημάτισαν ὄχιος εἰπεῖν μιάν νέαν μικρὰν Ἑλλάδα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, καὶ ἀναπτύξαντες δεσμοὺς ἀδιάσπαστους μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐξασκῶν μεγάλην ἐπίδοσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς αὐτῆς.

Ὅτε κατὰ τὸ 1906 ἀνέλαβον τὴν γενικήν διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρο-μείων καὶ Τηλεγραμμάτων, εἶχε οὐσαυτὴ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ μεταναστευτικοῦ ζητήματος, ἐξηγήθη δὲ ἡ γνώμη μου, τὴν ὁποίαν ἐξέθεσα διὰ μακροῦ ὑπομνήματος. Ἐξέτασαν τότε ἀδιορίκτως τὴν γνώμην, διὰ τὴν ἱσοτιμίαν τοῦ ἐθνικοῦ μας νομισματος θὰ ἐπέφερε τὸ ἐξ Ἀμερικῆς εἰσαγόμενον μεταναστευτικὸν χεῖμα. Τοῦτο ἐβάσιον ἔχον ἐνόμιον τοὺς πίνακας τῶν ἐμβαζομένων δι' ἀναχυδρομικῶν ἐπι-ταγῶν ποσῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐτους εἰς ἔτος ἠθῆσαν μεγάλως. Αἰτίη ἐνῶν κατὰ τὸ 1898 ἐπελογίετο ἐπὶ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἐμβαζό-μενον χεῖμα δὲν θὰ ὑπερέβαινε τὰς 300,000 φρ. χρ., ὅτε ἐγὼ διητύθη-νον τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους, εἶχον ἀνέλθῃ εἰς 42,000, 000 φρ. χρ., ἐκτὸς τῶν εἰσαγομένων διὰ μέσου Τραπεζῶν, τὸ ὅπου ἦτο κατὰ τὴν κατὶμαρτὴν ἐπιταγῶν εἰσαγόμενον. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων ἔν μὲγα ποσόν, ὑπερέβαινον τὸ ἐν ἐκατομύριον δαλλαρίων, εἰσῆγγο δι' ἐπιστολῶν. Παρηγήρησα ἐπὶ δὲν ἀφικνεῖτο ἐπιστολὴ ἐξ Ἀ-μερικῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας γὰρ μὴ περιείχετο ἐν ἡ δύο δολλάρια, τοιαύ-ται δὲ συστημένα ἐπιστολὰ ὑπερέβαινον τὰς 340,000 κατ' ἔτος. Ὅλα ταῦτα μὲ ἐπεισαν διὰ τὸ κατὰ μέσον ὅρον εἰσαγόμενον ἐξ Ἀμερικῆς χεῖ-μα θ' ἀνῆρχετο ἐτησίως εἰς 70,000,000 περίπου φρ. χρ., καὶ τὸ ὅπου, ἐπ' ὄσον ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν μεταναστῶν ἐβελιούσῃ, θὰ ἠθ-ξανε, κατ' ἀκολούθιον οἱ ἀθῆλοὶ αὐτοὶ πόροι δὲν ἦτο δυνατὸν ἡ γὰ φέ-ροντο εἰς ἱσοτιμίαν τὸ ἐν ἐπιτάσει ἐθροσκόμενον ἐθνικὸν μας νόμισμα. Τὸ ὅπου δὲ μετὰ μιάν διετίαν, χωρίς γὰρ ἄρθῃ ἡ καταναγκαστικὴ κυκλο-φορία, ἐπῆλθε πλήρης ἱσοτιμία τῆς χερσίνης δραχμῆς πρὸς τὴν με-ταλλικῆν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἐφέλωμον ἀποκλειστικὸς εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταναστῶν, ὁποῖοι μὲτα ἐπὶ τὸ 1920, τὰ εἰσαχθέντα ποσὰ ἀνῆλθον εἰς 800,000,000 χρῶδων δραχμῶν. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἐτους ὅπου οὗτο ἐπελθούσι ἐσωτερικαὶ ἀνομο-λῆαι ἐμίωσαν εἰς τὸ δέκατον τὸ εἰσαγόμενον ποσόν, ἐπερ οὐνετέλεσε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἑκατοσίαν τοῦ ἀπαιλακτικοῦ μας νομισματος.

Τὸ οἰκονομικὸν αὐτὸ φαινόμενον, τὸ ὅπου δεικνύει χειροπιάσῃ τὴν ἐπελθούσαν τρεσασίαν πρὸσον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, δὲν ἦτο τὸ μόνον. Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι κατέδειξαν παρρημοστοτερον τὰς μεγά-λως προόδους τοῦτου. Τὸ Γερικὸν Ἐπιτελεῖον, εἰς τὰς μελέτις αὐτοῦ, ὑπελόγησαν—ἐν περιπέσει ἐπισημεύσεως—εἰς 10,000 τοὺς ἐξ Ἀ-

μερικῆς προσειλευομένους οἰκονομικοῦ. Ἄντι τοῦ ἀριθμοῦ τοῦτου προσῆλθον περὶ τὰς 60,000, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων ἄρτια ἐνδεδυμένοι καὶ ὀπλισμένοι, καὶ συμμετέχον τῶν ἐνδόξων ἐκείνου πολέμου, ὀ-τινες ἐμεγάλυναν τὴν Ἑλλάδα. Ὄχιος ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς κατέδειξε ζωικότητα ἀπὸσιτιον καὶ μοναδικὴν προσήλωσιν εἰς τὰ μεγάλα ἐθνικὰ συμφέροντα.

Ἡ ἐκδοσις τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» καὶ αἱ τρεσασίαι προοδοὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην δεικνύον τὴν ἡθικὴν πρὸσον τοῦ Ἑλλη-νισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ κυκλοφορία αὐτοῦ, ὁ τρόπος κατ' ἐν οὐνίσε-ται, αἱ ἐβδομαδιαῖαι καὶ μηνιαῖαι καλλιτεχνικαὶ καὶ ἐκδόσεις, τὰ ἐπυ-ποῦμενα ποικίλα συγγράμματα τὰ κυκλοφοροῦντα κατὰ μιριάδας, παρ-ουσίαι μίαν πνευματικὴν κίνησιν ὄχιος ἐκτακτοῦ, εἰς τὰς οὐλίδας δὲ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν τῶν ἀνακαλαιῖται ἡ Ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ ἡ δρασιτηρότης ἐνὸς πληθυσμοῦ, ὅπου ἐπὶ φερεῖται ἀπὸ τῶν ὀνεωνόν, συγχωνεύεται μὲ τὴν πνευματικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν οἰ-κονομικὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Εἰς πληθυσμὸς ζῶντας μα-κρὰν τὸ κέντρον καὶ ἐθροσκόμενος ἐν μέσῳ πολιτισμῷ μεγάλῳ, ἡ οἰ-κονομικὴ μόνον ἐδημερία δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ γὰ συγκατῆθη αὐτῶν εἰς τὰ πάτρια ἔθιμα, εἰς τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὰ ἐθνικὰ ἠθῆ-ματα. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἐκείνη ἡῖς φέροι εἰς οὐνίσειαν αὐτοῦ καὶ τοὺς οὐνῆσει πρὸς πᾶν θῆ, εἶναι προσφιλεῖς εἰς τὸν κόμον τοῦτου. Αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ἡῖς τοὺς συγκατεῖ εἰς κοινήν ἐργασίαν καὶ τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς ἐξυπρηῆσει κοινῶν σκοπῶν. Ἀπὸ τῆς ἀπώσεως δὲ ταύ-της ἡ δημοσιογραφία εἶναι τὸ ὄργανον, ἐπερ πλείστορον κοινῶς ἄλ-λον οὐντελεῖ εἰς τοῦτο. Αὐτὴ φέροι αὐτοῦ εἰς καθῆμερὴν πνευματι-κὴν ἐπικοινωνίαν καὶ διεσμηρῶσει τὸ κοινὸν φρόνημα. Ὅ αἱ ἔθνικὸς Κήρυξ» κατὰ τὴν δεκαετίαν αὐτὴν κατ' ἦν αἱ ἐσωτερικαὶ ἀνομολῆαι τῆς Ἑλλάδος ἐπερῆσαν τοὺς ἀνταγῶν Ἑλλήνας, ἀκολούθησας μιάν διαγεγραμμένην ἐθνικὴν πολιτικὴν, διεφώτισε καὶ καθωδήγησε τοὺς Ἑλλήνας τῆς Ἀμερικῆς, προσφέρας ἀνεκτιμῆτους ἐθνικὰς ὑπηρεσίας. Συντέλεσε δὲ εἰς ἀδέλφωσιν τῶν πρὸς σιγγῆν διαιεθέντων Ἑλλή-νων τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ἐπαῦθα καταβάλλονται προσπάσει ὅπως ἐπι-τευχθῇ ἡ πλήρωσις τοῦ διανοηθέντος χῶματος. Φερῶν ἀδυστάτως ὅτι ἡ ἐπίδοσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς μεγάλως θέλει οὐνετελε-σει εἰς τοῦτο, ἀνετὸ ὅπου οὐδεὶς οὐνετελεῖ ἡ εἶναι βέβαιος περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τύπου τοῦτου, ἐπερ τοῦ μεγάλου τοῦ ὅπου τοῦ Ἑλλη-νικῶν γένος ἀρτιζέεται ἀπὸ τὴν ἐσπόμενῃ τῆς πώσεως τοῦ Βυζαντίου. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΥΠΟ FRANCOIS COPPÉE ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ.-ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΝ ΚΑΙΤΗΣ ΚΟΥΛΑΠΙΔΟΥ

ΠΕΡΑΣΑΝ τόσα χρόνια και όμως θυμούνται ακόμη σαν χθές την απάθεια εκείνη χρονιά του 1890. Ήταν φριχτή πολύ φριχτή και μ' άφησε διαβεία στη ψυχή μου τές πειο σκληρές εντυπώσεις της δυστυχίας και της πείνας. Ακριβό το ψωμί!... Φτώχεια!... Τι θά γίνουμε!... Οι λέξεις αυτές επηρόφοντο από όλα τα μέρη άπειλιστικά με το παρόνοιο τής στερήσεως και σκόρπιζαν παντού τη συγκίνηση και τόν όκτο. Γιατί κανένας δεν ήμενε άδιάφορος στην άπειλή της εκείνη καταστροφή. Ήσαν όλοι ταραγμένοι απ' την τρομερή αυτή κρίση. Η έρώτησις για την τιμή του ψωμιού ήταν ή μόνη που μάς άσασχολόοοο καθημερινώς και άφώνακε κατά μέρος κάθε έλλη ύπόθεσι που είχαμε. «Αυτό ός μένη για άργότερα», λέγαμε. Η άναβολή, που συχνά δεν είναι παρά ένδοεισις άδιαφορίας είχε παρεμερισθή αόστηρά. Όλοι έτρεχαν προί-προί για την εύρεσιν ψωμιού. Ή πείνα δεν έκέτρειε διόλου άναβολή, ύπήρχεν έκείγους άνάγκη για τά ζώδια στομάχια. Ήταν φριχτό ν' άκούη κανείς τούς άδυνάτους και τούς άσθενικούς να φωνάζουν και να ζητούν ψωμί. Οι καλοφραγάδες στην περίστασι αυτή προτιμούσαν να πεθάνουν παρά νά υπάφθην τó στομάχι τους από πείνα.

Τρομερές άναμνήσεις! Η διατίμησις του ψωμιού είναι τó θερμομετρον που δείχνει την ύπομονή των πτωχών. Η άσπρη τοιχοκόλλητη άγγελία του άρτοποιού που έσημειώνει τές τιμές καθήγητις τó φόβητρο για τούς διαταραγμένους άνθρωπος, καθημερινώς άνέβαινε και έφθασε σέ δυσώδιστα ύψη, άφωθ μετά δύο ώρες άργότερα έκλειναν τά άρτοποιεία για ν' άνοίξουν πάλι την επόμενη τó πρωί.

Λοιμός, πείνα, ή μεγαλύτερα άσθένεια. Άνέβαινε ή τιμή του ψωμιού και την άλλη μέρα θ' άνέβαινε ακόμη.

Στά περισσότερα μέρη της Γαλλίας τα σιεραά είναι έλιχίστα, αλλά έκείνο τó χρόνο ήσαν έντελώς καταστραμμένα και φθαρμένα απ' τές θύελλες και τές χιλάδες. Στά θεριότερα μέρη είχαν μείνη ακόμη μερικά, άλλ' άνεπαρκή, δέθια. Η έτησία κατανώσις είναι έκατόν είκοσι έκταμιούρια έκταστούλιτρα σιτηρίου. Μάς κατεστράφησαν τά έξήντα περίπου έκταμιούρια. Λοιπόν τó δίλημμα ήταν τρομερό. Έφώλιαν οι κρασιαί κάσχοι σάν θησαυρούς τó σιτάρι στές άποθήκες και λίγο κατ' όλιγο τó ψωμί καθήγητρον όχι μόνον υπεράκριτο, αλλά και δυσώροτο και σπάνιο. Η κρίσις αδη δήρησε άρκετούς μήρας, σπου τόν Σεπτέμβριον μάς άνωξε επί τέλους τές θύρες της για νά μάς τροφοδοτήση ή 'Αμερική με εύελεή τιμή. Διχαριστούσαμε τόν Θεόν νομίζοντες ότι έτελείωσαν τó δεινά μας, αλλά δυστυχώς ένας άλλος κίνδυνος έσήμανε τώρα έξ του μεγάλου και άπειλήκούς ή αισχροκέρθεια των έμπορων που είχαν ως μονοπόλιο τó σιτάρι με τó σιγθόλοιου που έκαμιναν. Και ένθ έλιχίσαμε ότι ή κρίσις ήταν πρός τó τέλος της, αότη ξεγκολούθησε να μασιέση για πάλι άκμή καιρθ άνημέοσις ή φτώχεια, σάν άσρια και έκδικιακή τιμωρία. Οι πλουσιότεροι που άντέιξαν στην άκριβεία τούς φωνόταν μικρό τó κακό.

Άκούω ακόμη τή φωνή των αίσιοδόξων αυτών νά ηχί σι' αυτιά μου: «Πρέπει να εύθειε εύχαρακτημένο που ύπάρχει τώρα ψωμί. Ό κίνδυνος έπαινος, δεν είναι όπως πρην που τó πληρώσιμε πέπτε λεπτά τή λίτρα περισσότερο, τώρα ή διαφορά είναι μόνο δύο λεπτά». Άλλού τó ψωμί είναι ακριβότερο και τά χρεομήθια μικρότερα. Δεν χιλάσε ό κόσμος! Οι έργάται σήμερα κερδίζουν περισσότερο από πολλούς έπιστήμονας. Δείξατέ μας ένα έργάτη που δεν τρώει κρέας κάθε μέρα κλπ. κλπ.»

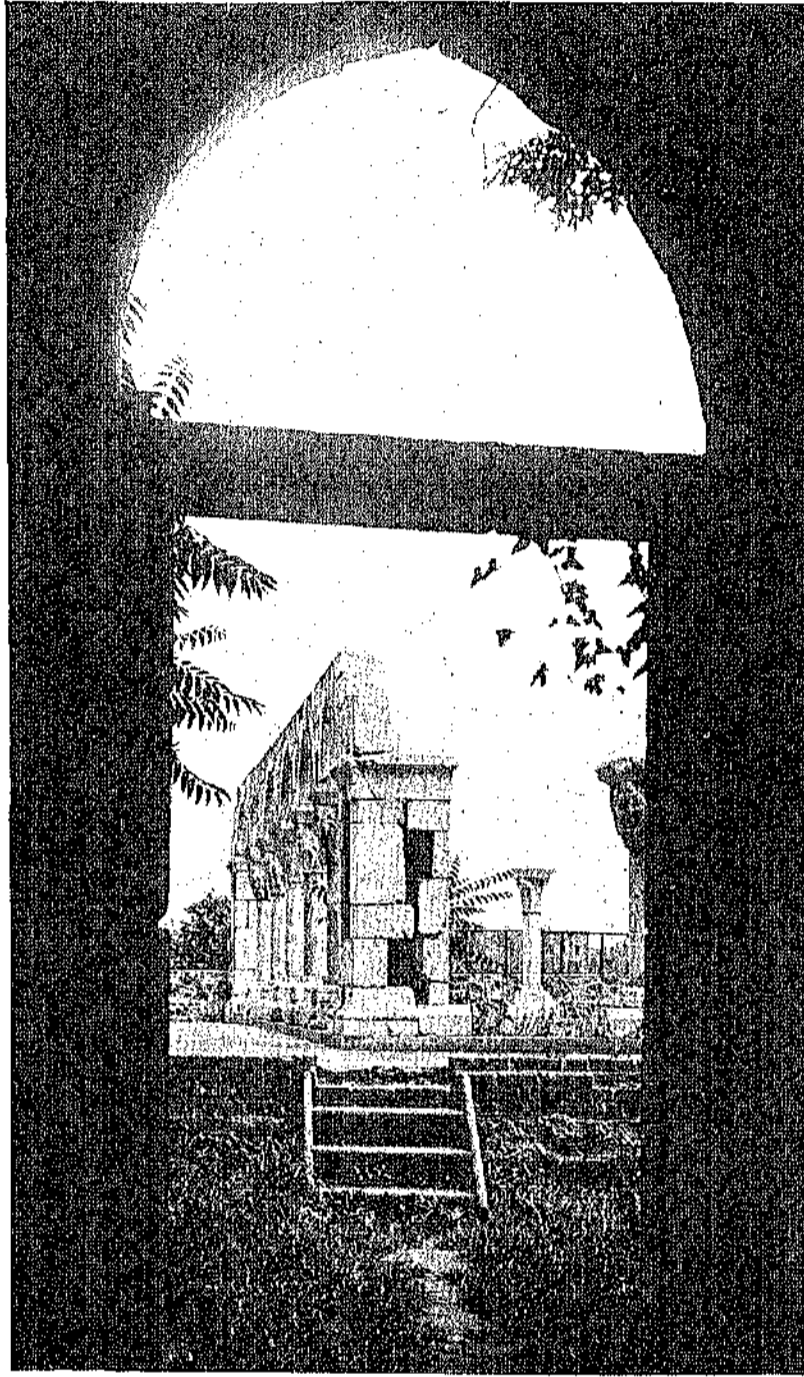
Έν τούτοις αότοι μόνο τά εκσέπτοντο και τά αισθάνοντο έτσι, όχι όμως και οι δυστυχεις διαπαλαισταί οικογενείαρχοι. Άνανα ακόμη συζητα μιά ύψηλή τάξεσις κυρία όταν της έλεγαν ότι οι πτωχοί ύποφέρουν φουραά, νά άπαντεί: «Περίεργο μου φαινεται, γιατί δεν τρώγουν πολλά φρούτα που είναι φθηνά. Μπορεί κανείς νά χοσιτάση με αούτά».

Φαντασθήτε λογική, με φρούτα!... νά ζήση ό εργατικός κόσμος που έργάζεται δωδέκα ώρες την ήμέρα, με φρούτα. Είναι φριχτό. Οι άνθρωποι που μέλουν έτσι νομίζουν φαίνεται ότι μόνο αούτοι έχουν τó δικαίωμα νά καλοφάσυν, οι δέ πτωχοί να μένουν πάντα στην άθλιότητά τους, γιατί—όπως λέγουν—αούτοι είναι συνειδησιμένοι εις τές στερήσεις και άντέχουν στην κακοήραση. Δίκαιε Θεέ! Πόσο έγώσιτικά σκέπτονται μερικοί στον κόμο αούτό. Ύπάρχουν τρομεροί άνθρωποι. Μή δοκιμάσετε να πέσετε τούς πλουτοκράτας αούτους ότι αν τó πλείστον των έργατών είναι έγνεις και άντέχουν στές σκληρές εργασίες, είναι γιατί τρέφονται γερά και δεν τούς λείπει ποτέ ή παγριά βωδινή σούπα και τó άρθρονο ψωμί απ' τó σπιτικό τους τραπέζι. Μή τοληθήστε ακόμη νά τούς πείτε ότι υπάρχουν χιλιάδες πτωχοί γέροι και θοραναί και άπροσάτυτους γήρες, που τρέφονται με χόρτα μόνο και ψωμί. Μάλιστα όταν έχουν άρθρονο ψωμί δη ή εδουγια βοίσταται μέσα σέ σπία τους. Δύο λεπτά άκριβότερο τó ψωμί δεν είναι τίποτε, και όμως είναι κάποι για' αούτους. Δύο λεπτά περισσότερο ή λιτα αναλογορίν 18 φράγκα τó χρόνο για τόν κίθε άνθρωπο και όταν ή οικογένεια είναι πολυμελής, πολλαπλασιάζεται τó ποσό και είναι μια βόδωληρη πείνισια για τó πτωχό εργατικό θαλάσντια.

Μή δοκιμάσετε νά τ' άνωλίσσετε με τέτοιο τρόπο σ' ένα που σφορηά άσυλλόγιστα έδώ κ' έκεί χιλιάδες φράγκα τó χρόνο, θά σάς πάρη για

τρολλά, θά θυμώση μαζί σας, θά σάς διώξη και θά νομίση ότι θέλετε να του άρπάξετε την περιουσία του.

Έν τούτοις τó συμπέρασμα είναι ένα, ότι τó ψωμί ήταν ακριβό χωρίς καμιά έπιδοα δελτιώσεως του κακού. Άν έξοσασμε σ' άλλα μέρη τούς ύπήρχε μιά λύσις. Νά κάμοιμε δηλαδή κάποια μπολσεβικιακή έφοδο κατά τού τείχους έκείνου των άποθήρων που φυλαγόταν τόσο προστατευτικά τó σιτάρι, αλλά δυστυχώς ό λαός της Γαλλίας είναι φιλήσυχος για νά μη

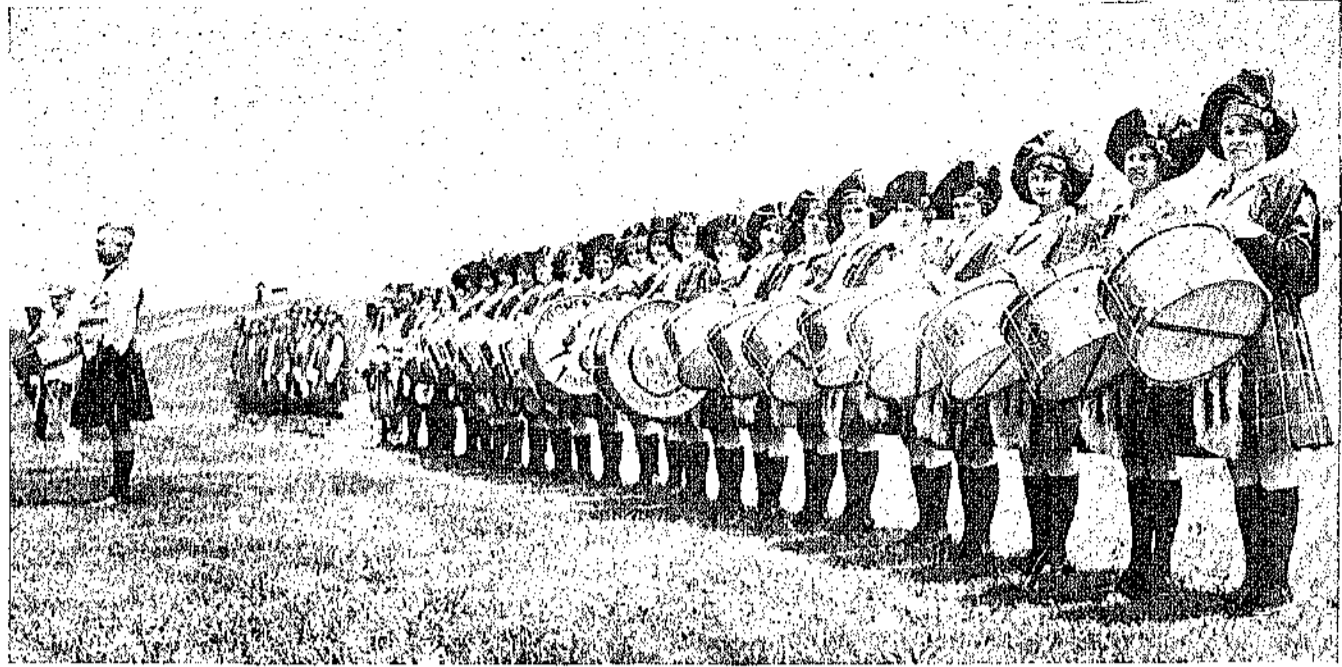
Τά περίφημα μοναστήρια Μπενανό, τά όποια χορηγούσαν ως μουσειόν Γοθικής τέχνης εις τόν λαόν Γουάνιαγτων έν Νέω Γόρκι. Τά άπομεινάρια και τεμάχια τών μοναστηρίων Γαλλίας και Ισπανίας συνετέφθησαν υπό τού Γεωργίου Γουοκ Μπενανό και μετέφθησαν, σιηθέντα διά τó χορημιέσον ως μουσειόν. Ταύτα ήγορασθήσαν άντι 800,000 διὰ της δωρεάς τού Ρουφφελίερ.

είπω δειλός τε τέτοιες τολημήρες άποράσεις. Και έτσι έμένεμε στό μοιροίο για άρκετούς ακόμη μήνες, με μόνη την έλπίδα ότι ή κατάστασις αότη δεν μπορούσε νά ξεκαλοουθήση και άργά ή γρήγορα τó "Έθνος μας θά έλάμιθανε τά κατάλληλα μέτρα.

Πολλές φορές άκούοιμε στό δρόμο τά μικρά πτωχοκόριττα να μάς ζητούν νά τούς άγοράσασμε ένα ψωμί, ένθ κανείς δεν έστρεφε νά τούς δώση καμιά πρροσχή.

Έκίνεις τές μέρες άκούοιαμε, ότι φθάνουν πολλά σιτηρά από την Αόστραλία και περιμένεμε με καρτεράκτητα τά νέα έμπορευμένα με την Ι-

Η 'Αδελφότης των 'Αμερικανιδων εις την ύσάθριον διασέβασιν χάριν των ζνηπών σπουσιωτών εις την Γ' άδελφότης "Ατλαντ.

δέα ότι ίσως άλλάξουν τά πράγματα, αλλά οι εκμειταλλευτά και τώρα δυστυχώς συνέχίζον τó τρομερό τους έργο, ένθ οι πλουτοκράται ξεκαλοουδοσαν: «Άκόμια παρόποια έχετε; Τι θέλετε λοιπόν να κάμουν οι έμποροι; Νά χάνουν από την τσέπη τους; Τó κέρθος τους είναι τόσο λίγο, δεν υπάρχουν εκμειταλλευτά πειά όπως νομίζετε. "Όχι, δεν υπάρχουν...» Αούτά έλεγαν.

Συγγνώμη, αγαπητοί κύριοι. Ύπάρχουν ακόμη. Μάλιστα υπάρχουν και δεν θά παύσουν ποτέ νά υπάρχουν. Γνωρίζετε καλά ότι οι περισσότεροι αούτοι μεγαλύτεροι είναι οι μεγαλύτεροι αισχροκέρθεις. Σεις όμως τούς εκτιμάτε, τούς θαυμάζετε, τούς αναφέρετε με υπερηφάνεια γιατί σάς χαρακτηρίν όταν σάς συναντούν στή λέσχη ή στο χορημιαστήριο που παίζουν. Πίνγουν τόν πτωχοκόμο για νά θησαυρίσουν αούτοι. Είναι τρομεροί κερδοσκόποι. Τι παρτένια συνείδησις!

Πρός στιγμήν οι κύριοι αούτοι με δλέπουν με όργη γιατί τούς δίλω την κενοδοξία τους και σέ λίγο ξεκαλοουδοούν:

«Αί, έτσι, παίζουν στο Χορημιαστήριο. Πού θούσκετε έδώ τó κακό; Είναι απαγορευμένο σ' ένα ήγμο έμπορο νά προμηθευθή άλευρα και να τά θανατοιώση όταν βοθί καλλίτερη τιμή; Γιατί τότε λέγεται έμπορος; Άστέιο μου φαίνεται». "Όσο για τó ζήτημα που παίζουν στο χορημιαστήριο δεν είναι εγκλήμα. Άν κερδίζουν σημαίνει ότι είναι τυχεροί. Έτσι θά επανέλθ η έλευθερία στο εμπόριο. Κηή αούτα καδεξήξ.

Δεν είχα ν' άπαντήσω τίποτε στα έγώσιτικά αούτά λόγια των κυρίων αούτων, τους κύτταξα μόνο περιφρονητικά και έφυγα. Περιπατούσα μόνος μου σκεπτόμενος και μονολογών.

Οι άνθρωποι αούτοι λέγονται εγκλήματια. "Όχι, κύριοι, όχι. Τó σιτάρι δεν είναι εμπόρευμα, δεν είναι προϊόν, όπως τά άλλα που ό κακοήγος έμπορος έχει τó δικαίωμα να τó ύψώνη όσο θέλει και να τó στερηί απ' τούς πτωχούς. Είναι εγκλήμα να άναγκάζη τούς δυστυχισμένους αούτους οικογενείαρχας να τó άποκτούν με τόσο κόπο και να τó τρώνε με αίμα και με δάκρυα. Είναι αόσχος νά εκμειταλλεύονται τó ιερó και άγιο ψωμί!

Τι ντροπή για την κλενοδοξία και τόν έγωσιμό μας ν' άρνώμε τ' άν-

Ό παρακσισμός φρήσις βιολιστής Έφραύμ Ζημπαλιστ, ό όποιος είχε γίνη ένταξίμενον ένδουσιόδους δεξιώσεως κατά την τελευταίαν μετάβασιν του εις τó Τόκιον της Ιαπωνίας.

θρώπινα πλάσματα να φθίνουν και να χάνονται άδίκως!

«Πάτερ ήμών ό έν τούς ούρανόσι». Έκανεόλαθα άπειρες φορές την άνακουρπιστική έκεινη προσευχή γιατί όπως λέγει ό Ζωοφ που στές μέρες της άσθενείας του θυμότανε και έγραφε τά πειό έμπνευσιμένα του ποιήματα, έτσι και γώ θυμήθηκα τότε περισσότερο τόν Θεό και τές πειό παλιές προσευχές που με είχαν διδάξη.

Θεέ μου! Σά που δίσεις τó φθόρος και την ύπομονή στους πάσχοντας μη στερείς τó καθημερινό ψωμί από τó σπιτι κανένος...

Έτον άρτον ήμών τόν έπιούσιον όδς ήμιν σήμερον. Μάλιστα είναι τó κυριότερο που ό άνθρωπος όφειλε να ζητή στή ζωή του, αλλά δυστυχώς δεν άκούοιμεθα ποτέ σ' ό,τι έγοιμεν, ό δέ ψευτοσπλασιώς μας έκαμε έγώσιτας' άπλήστους, σκληρούς, και δεν φροντίζοιμε παρά για τόν έαυτό μας, για την περιουσία μας, για τó έγώ μας.

Έάν θυμιούσατε περισσότερο τές θείες διδασκαλίες του Χριστού, ποθ μάς έδωσε στο όρος πρθ δύο σφαιών χιλιάδων έτών, άν άγαπούσαμε ειλιούρινα ό ένας τόν άλλον, θά είχαμε όλοι μας πάντα τó καθημερινό μας ψωμί και θά είμεθα πολύ πλησιέστερα στην εύτυχία και στην εύνοια του Θεού.

Μεταφρασις ΚΑΙΤΗΣ ΚΟΥΛΑΠΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΔΟΚΙΜΗ ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ

Ό τραπεζίτης Λεβί έβλε νά μπειν στο γραφείο του ό φίλος του Κάν κοπιτώντας στο χέρι μιά μικρή βαλίτσα.

—Καλημέρα, Κάν. Έσαι καλά; —Σ' εύχαριστώ. Καί σέ; —Λιποπό. —Πόθλια, καίνενα Λεβί, μιά μικρή εκδοούσιε. Φεύγω για τó Κόλιμαφ θέσιος. —Σε παρακαλώ να μου φυλάξης τής έβδομήντα χιλιάδες φράγκα που έγω μέσο σ' αούτή τη βαλίτσα.

—Τίποτε εύκολότερο. Στάσου νά σοθ δώσω μιά άπόδειξι. —Δεν χρειάζεται. Έχω έμπιστοσύνη σέ σένα. —Μά γορφέεις τι γίνεται; Μπορεί νά πεθάνω. Στάσου να φωνάξω τόν άρχιλογιστή και τόν ταμία μου να τά μεταψόσωμε μπροστά τους.

Οι δύο υπάλληλοι ήρθαν και τά χρώματα έμετροθήσαν σωστά. Ό Κάν έφυγε άφωθ εύχαριστήσθ τó φίλο του και όταν ύστειο από έξη δομάδες έγώσιος από τó ταξείδι επήγε στην Τράκεα τού φίλου του.

—Καλημέρα, Λεβί. —Καλημέρα, Κάν. Σέ τι μισοφά νά σοθ φανθ χοσήσιος; —Πόθλια νά μου έδωσες τής έβδομήντα μου χιλιάδες. —Τής έβδομήντά σου χιλιάδες; Ναι.

—Ποιές έβδομήντά σου χιλιάδες; —Αότές που σοθ άφησα πριν σφώ για τó Κόλιμαφ. —Μου άφησες έβδομήντα χιλιάδες φράγκα. Δεν θυμοιθαι. —Μπροστά στον άρχιλογιστή και στον ταμία τής Τραπεζής σου μάλιστα. Αούτοι τά έμέτρησαν.

—Θά τó ιδούοιμε. Ό τραπεζίτης έστειλε κι' εκάλεσε τούς δύο υπάλληλους του. —Κύριοι, τούς ειπε μπροστά στο φίλο του, είδατε τόν κύριο Κάν νά μου παραδώση πρθ έξη έβδομάδων έβδομήντα χιλιάδες φράγκα;

—Όχι, ειλε ό ένας. —Όχι, και ό άλλος. —Τά άλέπει, Κάν;... Πηγαίνετε, κύριοι.

Ό Κάν έφυγε έξω φρονών, χυτώντας τής πότες και φωνάζοντας ότι θά πάη στην άπηναιμία. Βρισκόταν στή σάλα όταν ό Λεβί έτρεξε πίσω του.

—Ελα νά σοθ δώσω τά χρώματά σου. Ό Κάν άνέβηκε και καρέλατε τά χρώματά του μέχρι φροόγκου.

Μά γιατί μου έκαμες αούτην την ιστορία; ρώτησε ό Κάν τόν Λεβί. —Δεν ήταν για σένα. Πόθλια νά ιδού αν μπορώ νά ύπολογίσω επί της... τιμώτιης των υπαλλήλων μου.

ΝΑΡΚΟΜΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΩΛΗΤΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΡΚΟΜΑΝΟΥΣ ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΗΣ ΞΕΩΣ

ΝΑΡΚΟΜΑΝΗΣ φράζεται και συμπεριφέρεται ως ήθη-ποιός επί της σκηνής. Χιλιάδες περιπτώσεων με έχουν διδάξει ότι είναι πολύ δύσκολον να διαγνώση τις τών ναρκωμανη με βεβαιότητα. Βλέπεις άρα' ενός μίαν εικόνα ενός βλοσυρού τρέμοντος ανθρώπινου έρεπιου, το όποιον κηδέσ όταν άπάντηση μίαν σιαάν. Άρα' έτέρου βλέπεις ένα ήμιλον ήσυχων και νηφαλιών ανθρώων και γυναικών οι όποιοι φαίνονται ως ναρκωμανείς πολυά δλιγότερον παρ' όσον φαίνονται οι έγκληματικοί τύπου έγκληματία. 'Ο έτι τις ναρκωμανίας κίνδυνος εις την κοινωνίαν ύπώσταται, ως φρανό, κυρίως εις την διάνοιαν τών μη καλώς πληροφορημένων, και έχει έμφυτευθη έκεί από τών ένδοξουσιών ένείων ανθρώπων οι όποιοι μάς έδίδασκον όταν ή-μεθα εις το Σχολαρχείον, τα έλασινά άποτέλεσματα του οίονουένωματος. Μία άρεκέτα μεγάλη άναλογία έγκληματιών είναι ναρκωμανής, πολυά δλιγί όμως τούτων ήσαν πρώτον ναρκωμανείς και έπειτα έγκληματία. Αι στατιστικά τών δικαστηρίων μας δεικνύουν το άντίθετον. Τα έγκλημα-τια του φίλου τα όποια κοινώς θεωρούμεθα ως φυσική συνέπεια της ναρ-καποσίας, οδέποτε συμβαίνουν μεταξύ τών ναρκωμανών διά τας όρέξεις του φίλου των, μάλιστα δε αι όρμαι του φίλου καθείδουον όλοσχερώς εν όσω το άτιμον διατελεί υπό την επίδρασιν του ναρκωτικού. 'Ο φόνος και η έπίθεσις είναι σπάνια μεταξύ τών ναρκωμανών, η δε κλοπή ή όποια προκαλείται έκ της ναρκωμανίας είναι άποτέλεσμα της άκριθείας του όπιου. Τουτό το έμμεσον έγκληματικόν άποτέλεσμα της ναρκωμανίας προέκυ-ψεν από τας άλλογους και μη έπιστημονικάς μεθόδους προς σταμάτησιν της κακής ταύτης Ξεως. Οι ποιούντες χρήση του ναρκωτικού είναι ναρ-καφανώς νομιμόφρονες και φιλόδοττοι, σόζυγοι, έτε άνδρες είναι όστοι έτε γυναικες, πολυά δε σπανίως μια σόζυγος ναρκωμανούς ή όποια δέν κείνει η ίδια χρήσιν του ναρκωτικού, προσεάθησε να θεραπείησιν διά της βίας τών σόζυγων της από την Ξξιν. Το πρώττει τουτό συνήθως όταν λθη τας θαθείας θαλάσας εις τας όποιας υποβάλλεται διά την άγροσιν του ναρκωτικού και την ελάττωσιν της ικανότητάς του όπως κερδίση τόν έπιπόσιόν του. Η σόζυγος θέλει τότε δύσκολιάς κερδαρώς οικονομικός. Δέν παρατηρείται ξυλοκόπημα της σόζυγου ή έγκατάλειψις ή άλλη έν-δειξις της οικογενειακής διαθείας μεταξύ τών ναρκωμανών τόσον όσον μεταξύ τών χροονών άνακωλιών.

Όσον διά τα φυσικά άποτέλεσματα επί του ναρκωμανούς είναι άξίω-μα μεταξύ τών λατρών ότι δέν προέχεται παντοειη όργανική θλάθι εις τούς ναρκωτικούς όταν χρησιμοποιούν τας συνήθεις ποσότητας. Τα ναρ-κωτικά φάρμακα τοιουτοτρόπως είναι πολυά δλιγότερον θλαθερά παρὰ το οίονουενια. Εξ ένα διαρκώς κίνοντα οίονουενια συμβαίνουον μεταβολαι εις το ήπαρ, τούς νεφρούς, την καρδίαν και τα αίματοσφάρα άγγεία εις τούτων θαθών ώστε και άν άπόση μετά ταύτα του ποτού δέν θα δύνη-θη να εξαλειψη τας μεταβολάς ταύτας. Έν τούτοις δέν είδα ένα ναρκω-μανή ό όποιος άπεπλάσθη τελείως από την ναρκωτικήν του Ξξιν επί τρεις ή έξ, λόγω χάριν, μήνας, και ό όποιος ήδύνατο να διακριθή και από τούς προσεκτικότερους φυσικούς έξεταστάς ως ναρκωμανής η μη, της αυτίς ηλικίας. Πράγματι μόνον αι άμυχαι εις τούς όραξιονας και τούς μηρούς, οι όποιαί έπροξενήθησαν από άκαθάρτους υποθερμικάς ένέσεις και από το κινωον ταιτού δια κοκαίνης, προδίδουον τόν πρώην ναρκωμανή. Έν-θυμιόμα ένα άνθρωπον ό όποιος ήτο 62 έτών και ό όποιος έκαμνε χρήσιν ναρκωτικών άδικόπως επί είκοσι περίπου έτη, και όμως ήτο άρκετά κη-λός εις το παρουσιαστικόν του όπως γίνη δεκτός εις την ύπηρεσίαν του στρατού κατά τόν τελευταίον πόλεμον δε. είχε δύοσιν ως ήλικίαν τριάντα.

Μοι έκαμνε πάντοτε μεγάλην έντύπωσιν το φαινόμενον τών Μαύρων ναρκωμανών. Μοι έφαίνετο παράδοξον ότι μία τόσον νηφαλιος φυλή ως η Αίθιοπική εύρωσά τι το θρωικόν εις την χρήσιν τών ναρκωτικών. Έν τούτοις έκ συνομιλίαις μου προς μαύρους ναρκωμανείς μετ' έκπλήξσεως έπεισθη ότι την Ξξιν των την εχον φέρη από την Μαύρην Ζώνην του Νότου κατά την τελευταίαν των μεγάλην μετανάστευσιν προς βορράν. Τι-νός από τούς Νοτίους ιδιοκτίτας τών θαμβακορυτειών ζητούντες όπως σταματήσουν το πείσμα της Ξξιδου τών μαύρων από την γραμμην Μίσσον και Ντέξον ενειθάροναν την χρήσιν της ήρωίνης και κοκαίνης μεταξύ τών εργατών των θαμβακορυτειών και προσεάθησαν να τούς δεμειόσωον εις τόν τόπον όπου εχον πρώτον φερέθη. Οι Μαύροι φαίνεται ότι πολυά δλιγων υποφέρουον από την ναρκωμανίαν. Πιθανώς η τοξικότης τών ναρκωτικών είναι κατ' εύθειαν άναλόγος προς το περίπλοκον νευρικόν των σύστημα. Άναμφιδόλος εχει κοινόν το φαινόμενον του να άπάντη-σης μαύρους και μαύρας οι όποιοι έντριυφούν οποραδίκως και ελαφρώς εις τα ναρκωτικά χωρίς καμμίαν όρατήν φυσικήν παραμόρφωσιν.

Κατά κανόνα ένείνοι οι όποιοι κινουον γρήσιν τών ναρκωτικών Ξξ Ξεως κατά μεγάλας ποσότητας χαρακτηρίζονται έκ του χλωμού χρώμα-τος και τούς διαφόρους θαθμούς της λογνότητος. Ένεκα κυρίως της έπι-μόνου δυσκολιότητος η όποια συνδεθεί τον ναρκωμανή. 'Όταν παύση να κείνη χρήσιν του ναρκωτικού άφαιρούται τα άποτέλεσματα ταύτα του ναρκωτικού και παρατηρείται μεγάλη νευρική ένέργεια με υπερενέρ-γαν τον κατασταλλόμενον όργανισμον και μίαν υπερσφαιονίαν της γεννε-τησίου όρμης. Εξ αύτην την φράσιν διδοται τα όλλα φάρμακα τα όποια μεταχειρίζονται διά τούς ναρκωμανείς. Η περίοδος η όποια παύει την

Ξξιν διαρκει από μίαν μέχρι τεσσάρων ήμερών, σπανίως περισσότερον. Δέν εύρίσκω πολλήν δικαιοσύλιαν εις την παρατάσιν της θεραπειυτικής μεθόδου και είμαι υπέρ της μεθόδου της γνωστής υπό το όνομα «COLD TURKEY».

Πώς άρχίζει η Ξξις της ναρκωμανίας; Πολλοί φρονούν ότι η Ξξις κοινώς άρχζει από τα φάρμακα τα θεραπειυτικά τα όποια έμπεριέχουον όπιον και τα όποια και μετά την θεραπειαν του άσθενούς κείνουον αυτέν όπως έπιθυμη το ναρκωτικόν. Τίποτε άναληθέστερον τούτου. Τα ναρ-κωτικά τα όποια μεταχειρίζονται οι ναρκωμανείς δέν χρησιμοποιούται εις την Ιατρικήν κατά ποσότηας αι όποια προξενούον τας χαρακτηρηστι-κάς συνεπείας, πλην τών δύο νομίμων περιπτώσεων: πρώτον προς άνα-κούφιαν του σοβαρού πόνου, όπου και αι μεγάλα δόσεις δέν είναι τοιαύ-

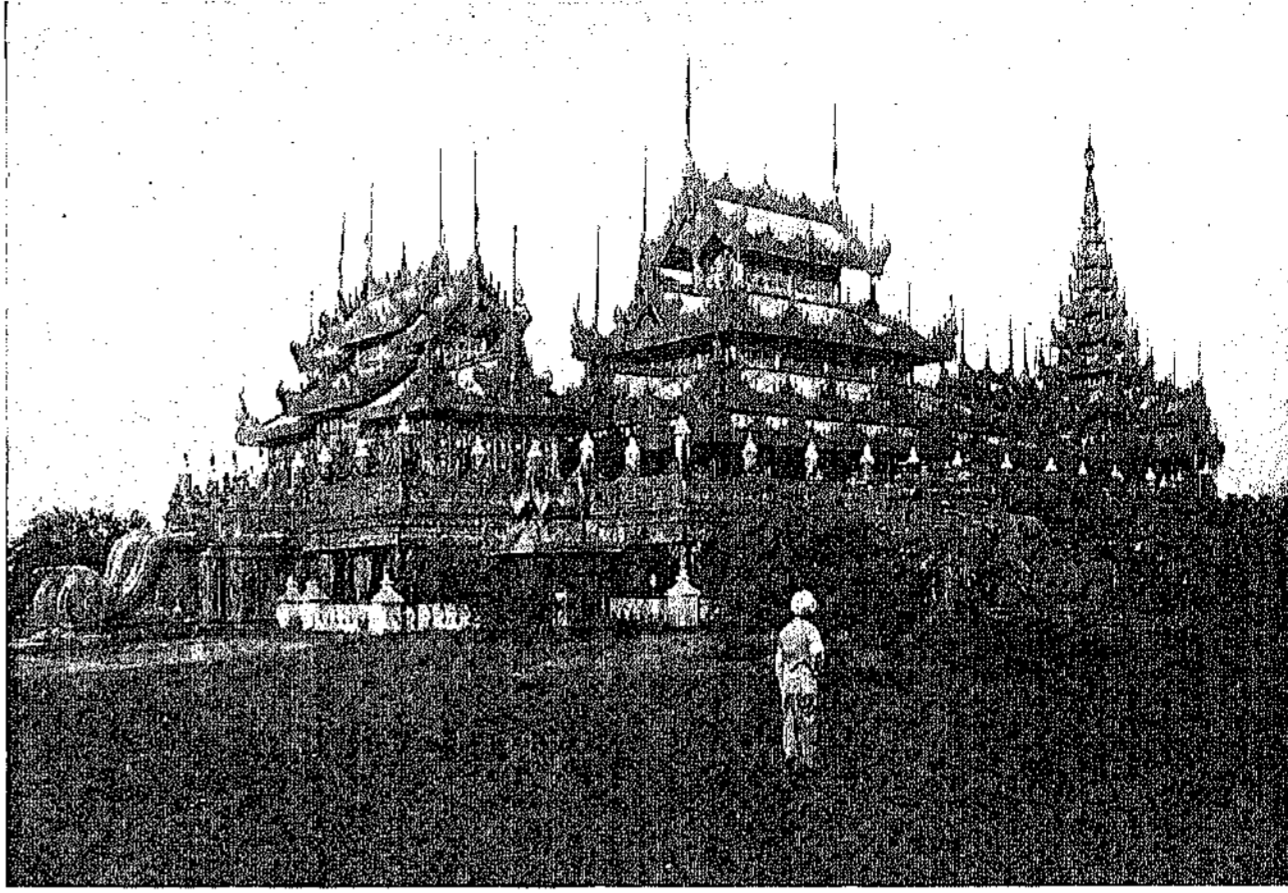

'Ο Σιαμικός θάσος από το Δημοσχεσίον της Νέας Υόρκης, όπου μετέθετο τον άποκαρθητών Δημαρχων Χάιλαν. Είναι μέλη του θεάτρου τών άνακτόρων του Σιάμ.

ται ώστε να προκαλέσουον υπερδιέγερσιν, και δεύτερον κατά τας τελε-ταιας φράσεις της βασάνου εις τας άνιάτους άσθενείας όπου δόθαμα δέν πρέπει να γίνεται λόγος περί Ξεως. Πώς λοιπόν εξηγείται η ναρκω-μια εις τόσους πολλούς άνθρώπους; Άπαρεμύλλτως σχεδόν τα θύματα είναι άγόρια και κορίττια, ήλικίας από δέκα έως είκοσι έτών. Και άν τύχη και έδωτε μεγαλειτέρας ηλικίας άνθρώπους να είναι ναρκωμανείς, θα πληροφορηθήτε άν έξετάσητε ότι η συνήθεια ηρχισεν από την νεαράν άνομη ήλικίαν.

Φρονώ ότι η ναρκωμανία της σημερον εν Άμερικη είναι ως επί το πλείστον άποτέλεσμα του Άντιναρκωτικού Νόμου του Χάρρισον, ό όποιος άπαγορεύει την πώλησιν ναρκωτικών άνευ Ιατρικής συνταγής. Π ηρώ της ψηφίσσεως του νόμου τούτου όπήρχε περιωρισμένος αριθμός ναρκωμανών, οι όποιοι μετέβαινον εις το φαρμακείον της γονίας και έλαμβάνον την

Τα θαυμάσια μνη-μεια εις το Ουρά-νιον Κράτος.—Έ-να τεράστιον Μου-στήρι Κινέζων, οι όποιοι άρτυρίζονται ήδη, έξεργιέζονται κατά τών Ξξων.

προμήθειάν των δια την έβδομάδα. Έκλήθρων μετρίαν τιμήν διά το νό-μιμον τότε φάρμακον και ό φαρμακοποιός εκράτει τας του επαγγέλματός του παραδόσεις όπως μη πωλή εις τούς άνηλικους ναρκωτικά όπως και ό παλαιός οίονουενιατροπάλης δέν έδιδε όστωκ εις τα παιδιά. Με την επι-ψηφισιν όμως του άντιναρκωτικού νόμου οι ναρκωμανείς άπεκλειώθησαν άμέσως από την παλαιάν πηγήν του έφοδισμού των. Η Ξηήςσις εν τού-τοις παρέμεινε, ένω η προσφορά έξηφρασίθη. Κατά τούς άναποφύ-κτους οικονομικούς νόμους τα παρὰ τών νόμων φάρμακα άνήλθον εις ύψη δυσθέωριτα και έναφανίσθη εις την σκηνήν ό πρωτότυπος λαθρέμπος, ό μικροπωλήτης τών ναρκωτικών. Έντός άλλων μηνών οι άνθρωποι αυ-τοί έκαμον περιουσίας τοιαύτας ώστε τούς έξήλεον και όσκι δέν εχον σκευφή άόχη να μετελλθουον το έπάγγελμα τούτο. Πηγαί εκγαεστέα-θησαν εις το έξωτερον και κηθυρίζεται μάλιστα ότι και εις την Άμε-ρικήν άκόμη εχον εκγατασταθή λαθραία φαρμακευτικά τοιαύτα κατα-στήματα. Φιλιάι κοκαίνης φέρουσαι την σφραγίδα 'Όλλανδου έργοστα-σιάζου εκωλοσόρουον εις την χώραν. Η ήρωίνη έπωλείτο εις τας γο-νίας τών δρομών εις ένας δολλαριον κητα περιέχοντα ένα κόκκον η δύο του ναρκωτικού νοθευμένου με άρκετους κόκκους γαλακτοζαχάρου. Τώ-ρε τα θηλίαια του λαθρεμπίου μετελλήθησαν εις άποθήκας ναρκωτικών. 'Ο τελευταίος εύρίσκεται εις το έλεος του πλείστου του, διότι τίποτε δέν υπάρχει το έμπαστευτικόν εις το οίονουενια. 'Ο άνθρώπος ό όποιος το άγορεύει το κενύεται και το καθιστά μικρόν μυστικόν την ληγήν του έφοδισμου. 'Ο ναρκωμανής δέν είναι έγκληματίας μόνον κατά του έαν-τού του άλλα και κατὰ της οικογενείας του κατὰ την άντίληψιν του δικα-

στηρίου. Η μυστικότητα την όποιαν τηρεί εις την χρήσιν του ναρκωτικού χρησιμοείει ως κλήμμα και προφύλαξις του λαθρεμπίου. Άσας το με-ταχειρισθή είναι πάντοτε πλάτης. Η βάσις όλων των κινών είναι η περιέργεια. Κάθε πρώτη φορά είναι μία όρη ή δι' ελην την ζωή.

Οι ναρκωμανείς οι όποιοι δέν έχουν χρήματα χρησιμοποιούνται ως πράκτορες τών μικροπωλητών, άμειθόμενοι διά του όδору της ήρωίνης η διά της πιστώσεως των εις την προμήθειαν του φαρμάκου.

'Ο νόμος του Χάρρισον έδημούργησε το λαθρεμπίον των ναρκω-τικών και οι λαθρέμποροι τούς ναρκωμανείς.

Τα δικαστήρια συγκεντρώνουον τώρα την προσοχήν των εις τόν Ξξ επαγγέλματος μικροπωλητήν και φαίνονται άνηλεή προς αυτόν μέχρις ότου έφαρμοσθή η δικαιοσύνη. Και όμως ό ναρκωπολήτης δέν είναι ό πρώτος μοχλός της τραγωδίας. Είναι το οικονομικόν άποτέλεσμα τών μη ύγειών θεωριών τών νομομαθών. Φυλάκιες τον και θα άναπήδηση εις την θέσιν του άλλος. Οι ναρκωμανείς εν τω μεταξύ φέρουον εις τα θεραπειυτικά όπως άναλάβουον φυσικώς δια του καθαρού άέρος, της θ-καιθίου έργασίας και της παντελούς άποχής από τα ναρκωτικά. Μετά πολλών μηνών σωματική ένξόσκηση και έναναφοράν του καταπεσόντος ήλικού το όποιον ύποσθηθεί την Ξξιν, οι πρώτοι ούτοι ναρκωμανείς κερ-δίζουον συνήθως δεκαπέντε μέχρι πενήντα λιτρών αίματος, γίνονται ύγιεις τα μέλη και λήσκουον με νέαν ύγειαν. Έξεργίζονται του θεραπειυτρίου Ξηηολ και έτοιμοι όπως τούς πλησιάζη ένας άλλος λαθρέμπορος.

ROBERT A. SEHLESS

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΠΡΟΣ τούς νεκρούς σεβασμός τών Κινέζων, καθώς και αι τελεταί, τας όποιας συνειθίζου να κείνουον ύπέρ αυτών, είναι πράγματι, από τα πε-ρισσότερα φάρμακα του κόσμου. Δια τούς νεκρούς των οι Κινέζοι δια-θέτουον περισσότερον χώρον άρα' όσον χωρίζεται. Γι' αυτό στην Κίνα δέν ύπόχθουον μικρά νεκροταφεία, όπως τα Ιδικά μας, άλλα δλολογχα πεδία με δέν-δρоставιαι και λάρους και ναούς!

Όλόκληρος η Κίνα είναι, μισραί να ηη κανείς, ένα άπεράνειο νεκροταφείο.... Τό πένθος για τούς νεκρούς διαρκει στην Κίνα επί μακρόν χρόνον. Μάλιστα η διάρκεια αυτού κανονίζεται άναλόγως της θαθμιάς της συγγενείας προς τούς νεκρούς. Τοιουτοτρόπως ένας υδός θα πενθήση επί τρία έτη για τόν θάνατον του πατρός. Η της μητρός του! Κατά το χρόνον αυτό θάσαστημα όφειλει να καταθέ-σι όλα του τα άξίωματα, άν Ξη ταυτά!...

Τό ήλιμον αυτό το ύθωσεν ό Κομφούκιος, ό όποιος άναφέρει σχετικώς τα Ξξις.—'Όπως το παιδί όφείλει γεννηθέν, επί τρία έτη, εις τας άγκάλας τών γονέων του, έτσι και από πρέπει να πενθήση επί τρία έτη γ' αυτός όταν άπο-θάνου!»

Για τούς νεκρούς άναγινώσκουται προσευχαί και ψάλλονται τρισάκια καθ' ή-λον το έτος, εις πολλάς δε περιπτώσεις τελοδνται δι' αυτους και ύνοια!

Αι ειδίκαί όρωε τελεταί δια νεκρούς γίνουται κατά τα μέσα του έβδομου Κι-νεζικού μηνός.

Κατά την περίοδον αυτήν ψάλλουται προσευχαί εις τας παγόδας και τούς να-ούς και κείνουται χερνάια άπορημύσσεσ διαφόρων άντικειμένων, τα όποια νοήσκουον δι χωρίζονται τα πνεύματα των νεκρών, δηλαδή ένδομήματα και ύποδήματα για να στείλωται, άρώματα για να τα όσφορεύουται, φαγητά για να καταλαβουον

την πεινάν των, πρό παντός δε χοίματα, για να έξαγορεύου με αυτά την εύαι-αν των φυλάσκων του Άδου!...

Κατά την φαντασιώδη πίστιν του Κινεζικού λαου, ύπόχθουον στην Άδη δέκα βασίλεις, πρό τών όποίων έκαστος νεκρός θα δύοσιν λόγον τών έπιγείων πρά-ξεών του, ποσού ελεγχόρη εις το Ξηχου, τόν υδρανών.

Ίδιαίτεροι προσευχαί γίνουται έπίσης για της ψυχής ένείνου, οι όποιοι δέν έχουν συγγενείς. Βοχάτως κατεβλήθησαν εις τούς Ιερούς της Σαγιάνης από του λαου 60,000 δολλαρία, για να προσευξηθου ύπέρ των ψυχών όλων ένείνων τών άγνώστων που άπέθανον ύστερα, πειναιάες, άήθεις, χωρίς συγγενείς και φίλους.

Έπίσης για ες ψυχής ένείνου που ένιγνήσαν κείνουον πάλιν ιδιαιτέρων τελε-τήν, Κορηιόν λείμους και πλαιόρα, με χόστενα, πολύχρωμα φανταόμα και ση-μαίας, φορούνται αυτά με τροφάς και άλλα ειδη, τούς δάσκουον φουά και τα ά-φηνον έργμα εις τας θαλάσσας και τούς ποταμιούς, να κείνι και να διασκορπι-σθή παντού η τέφρα των.

Όμοιώματα είναι έπίσης οι τελετές που γίνουται επί τών τάφου των νεκρωδ. Αι τελεταί αυταί είναι θερημευτικά και ό Ιερός έμφανίζετα πρό του κλίθουφ φουόν φουκείων προσουάτια δια της όποιας έξα—όπως πιστεύου—την δύνα-μιν να έξορκίη τα πνεύματα.

Κατά μίαν των τάφου στήνον έπίσης σκιράς, έντός τών όποιων πολυθη-τα είκόνας, βιβλιόρια με προσευχάς, χόστενα ένδομασία και μόρη έλλα πύθ-ματα χόστημα δια της τελετής. Τό έσπείρας άνάκοντα χωρηόφανάρα πολύχρωμα και το θέαμα είναι γομφωκάτιον. Στάς τελετάς αυτας συγκεντρώνεται ύπεροον πλήθος. Είνα όμως τόσος ό σεβασμός προς τούς νεκρούς, ώστε οδέποτε συνέδη κατ' αυταί τα ελάχιστον έκτριυον.

Π ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΔΡΑΚΟΜΥΙΑ, Ο ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΚΩΝΩΠΙΩΝ

ΑΘ' ΟΛΙΟΝ τὸ θέρος, εἰς μέρη ὕψον ὑπάρχον ὕδατα καὶ ἐλη, ἀπαντιομένην νευρόπτιερα ἔντομα, τὰς μυίας τοῦ γένους δρασκόμιος, ἢ δρασκομυίας, καὶ κόρας μυιῶν ἢ ἱατανια εἰς τὰ πέριξ. Καθ' ἕλλη τὴν περίοδον τοῦ θέρους δὲν ἀπαντᾷται πάντοτε τὸ αὐτὸ γένος, καθὼι κάθε γένος ἔχει ἰδιαιτέραν ἐποχὴν ἀναγεννήσεως, πηγέσεως, ἀποικίας καὶ ἐνηπιότητος τῶν ἐνηπίων, ἐπ' ὧσιν δὲ παρακάμζει ἡ ἐποχὴ ἐνὸς τῶν γενῶν ἀρχίζει ἢ ἐποχὴ τοῦ ἄλλου. Ἐπομένως ἀπὸ τῶν ἀλίων μέχρι τοῦ τέλους Σεπτεμβρίου πολλὰ εἶδη ἡ γένη δρασκομυϊῶν θεωρεῖται ἱσχυρῶς πλησίον τῶν μερῶν ὅπου ὑπάρχον νερά καὶ ἐλη. Οἱ δύο βιολογικοὶ ἐντόμων τοῦτων, τῶν δρασκομυϊῶν καὶ μυιοκοραῶν διαφέρουν κυρίως εἰς τὸ ἔξῃς χαρακτηριστικόν: Εἰς τὰς δρασκομυίας τὰ ὄφθαλμα πτερὰ εἶναι εὐρώτερα εἰς τὴν ὕψον ἀπὸ τῶν πτεροῦσιν μέρους τῶν πτερῶν. Οἱ ὄφθαλμοί, καὶ τοῖς πολλοῖς μεγάλου, δὲν προέχον ἐπισήμως ἀπὸ τὴν κεφαλῆν, αἱ δὲ πτέρυγες κραταῦνται ὁριζωνίως ὡς ἐν ἔντομον εὐρώτερον εἰς ἀναπαύσει.

Εἰς τὰς μυιοκόρας ἀμφότεραι αἱ πτέρυγες εἶναι ὅμοιοι τὸ σχῆμα καὶ στενωτέραι εἰς τὴν ὕψον, οἱ ὄφθαλμοὶ προβάλλουν αἰσθητικῶς ἀπὸ τὴν κεφαλῆν, κίναντες τὸ ἔντομον ἢ ὁμοίως ὡς οὐροκίρκιλον, αἱ δὲ πτέρυγες φέρονται ὀρθῶς κατὰ μήκος ἐπὶ τὴς ῥάχεως διὰ ἀναπαύσει τὸ ἔντομον.

Μεταξὺ τῶν ἐντόμων ἢ δρασκόμινα κατέχει τὰ πρωτίετα εἰς τὴν νουραργίαν τοῦ ἀέρος, διὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὰς ταχείας ἀλλαγὰς τὴς διευσθύνσεως καὶ τὴν πύξιν καὶ τὴν ἀνοχίαν τῶν πτεροῦσιν. Εἶδη τῶν μυιῶν περὶ τὸν μετάνην μὲ ἰσχύτητα 60 μιλίων τὴν ὥραν. Τὰ πτερά διευσθύνονται ἐπὶ λοξῶν μῶνων, τὸ δὲ πρόσθιον μέρος τὴς πτέρυγος ἐνδυναμώνεται ἀπὸ δύο λοξῶν φλεβῶν καὶ με πλάτελας ὁρῶν δισκοειδεῖς ταινίας μεταξὺ αὐτῶν.

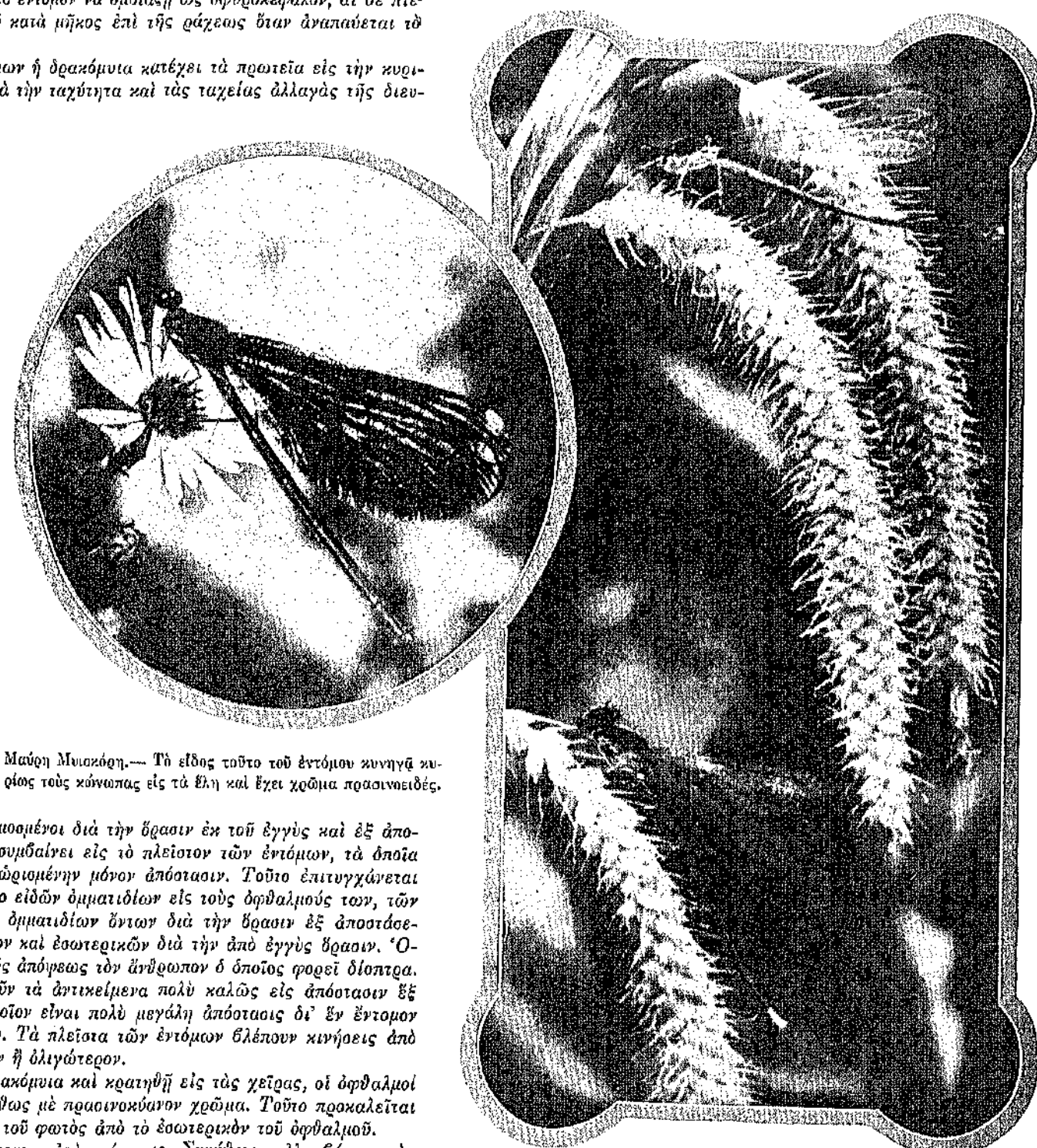
Ἐχον μεγαλειέραν δευτέρευαν ἢ ἄλλα ἔντομα. Οἱ μεγάλοι ὄφθαλμοί των, οἱ ὁποῖοι κατέχον τὰ δύο τρίτα τὴς κεφαλῆς των, ἔχον περὶ τὰ τρίτακιον ὁματιδίδια, τὰ ὅποια εἶναι ἀτομικὰ στοιχεῖα ἀτομικῶς, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ὄφθαλμός. Οἱ ὄφθαλμοί των εἶναι προσηρμοσμένοι διὰ τὴν θέραν ἐκ τοῦ ἔγγυς καὶ ἐξ ἀποστάσεως, οὕχῃ ἅπασ συμβαίνει εἰς τὸ πλείστον τῶν ἐντόμων, τὰ ὅποια βλέπουν καθαρῶς εἰς ὠριμένῃν μόνον ἀπόστασιν. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τὴς παρουσίας δύο εἰδῶν ὁματιδίων εἰς τοὺς ὄφθαλμούς των, τῶν ἄνω καὶ ἐξωτερικῶν ὁματιδίων ὄντων διὰ τὴν θέραν ἐξ ἀποστάσεως, τῶν δὲ κατωτέρων καὶ ἐσωτερικῶν διὰ τὴν ἀπὸ ἔγγυς θέραν. Ὁμοίως ἀπ' αὐτὴς τὴς ἀπόψεως τὸν ἀνθρώπον ὁ ὅποιος φρεεὶ δισπρα. Προφανῶς παρατηροῦν τὰ ἀντικείμενα πολλὸν καλῶς εἰς ἀπόστασιν ἐξ ποδῶν, πρῶγμα τὸ ὅποιον εἶναι πολλὸν μεγάλη ἀπόστασις δι' ἔντομον ὅπως ἴδη ἀπὸ μακρῶν. Τὰ πλείεστα τῶν ἐντόμων βλέπουν κινήσεις ἀπὸ ἀποστάσεως ἐξ ἱσχυρῶν ἢ ἀλιγώτερον.

Ἄν συλληφθῇ ἡ δρασκόμια καὶ κρατήσῃ εἰς τὰς χεῖρας, οἱ ὄφθαλμοὶ τὴς γελοιοποιούν συνήθως με πρῶσιν ὁμῶς ἄσκητον. Τοῦτο προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἀπανάγκασιν τοῦ φωτός ἀπὸ τὸ εσωτερικῶν τοῦ ὄφθαλμοῦ. Αἱ δρασκόμια τρέφονται ἀπὸ πτέρυγας. Συνήθως συλλαμβάνουν τὴν ἑλιαν των με τοὺς ἐξ πῶδας τοὺς ὁποίους συμμαζεύουν διὰ πρῶσιν

τὰ περιλάθουν τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον ἀκολούθως φέρον εἰς τὸ στόμα ταχύτατα. Καταστρέφουν πολλοὺς κόνωπας καὶ ἐμπίδας ἢ μυιαλοῦδια, ἐπομένως αἱ δρασκόμια θεωροῦνται φίλοι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιπλοῦς τρέφουν καὶ ἄλλα ἔντομα ποδὸν περὶ, ὡς καὶ τὰς μυιοκόρας, ἐν τούτοις τὸ κυριώτερον φαγητὸν των εἶναι οἱ κόνωπες, αἱ ἐμπίδες καὶ αἱ σκνίπαι. Δύναται νὰ φάγουν 40 μυίας εἰς δύο ὧρας!

Τὰ ὡὰ τῶν ἐναποθέτουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, τινὰ δὲ εἶδη ἐνὸς τῶν ὄδοραχῶν φτυῶν. Τὰ ὡὰ ἐκκολάσσονται συνήθως ἐντὸς 5—15 ἡμερῶν. Αἱ νύμφαι εἶναι ὡραῖαι καὶ παραμένουν ἀκίνηται μέχρις οὗ πληροῦσθαι θύμῃ τι, διε ἀνοίγουν τὸ στόμα καὶ τὸ καταβροχθίζουν. Αἱ κυριώτερα ἰσοφαί τὴς νύμφης εἶναι συνήθως οἱ δαδιόφυλλοι καὶ ἄλλα ἔντομα τῶν ὀδάτων.

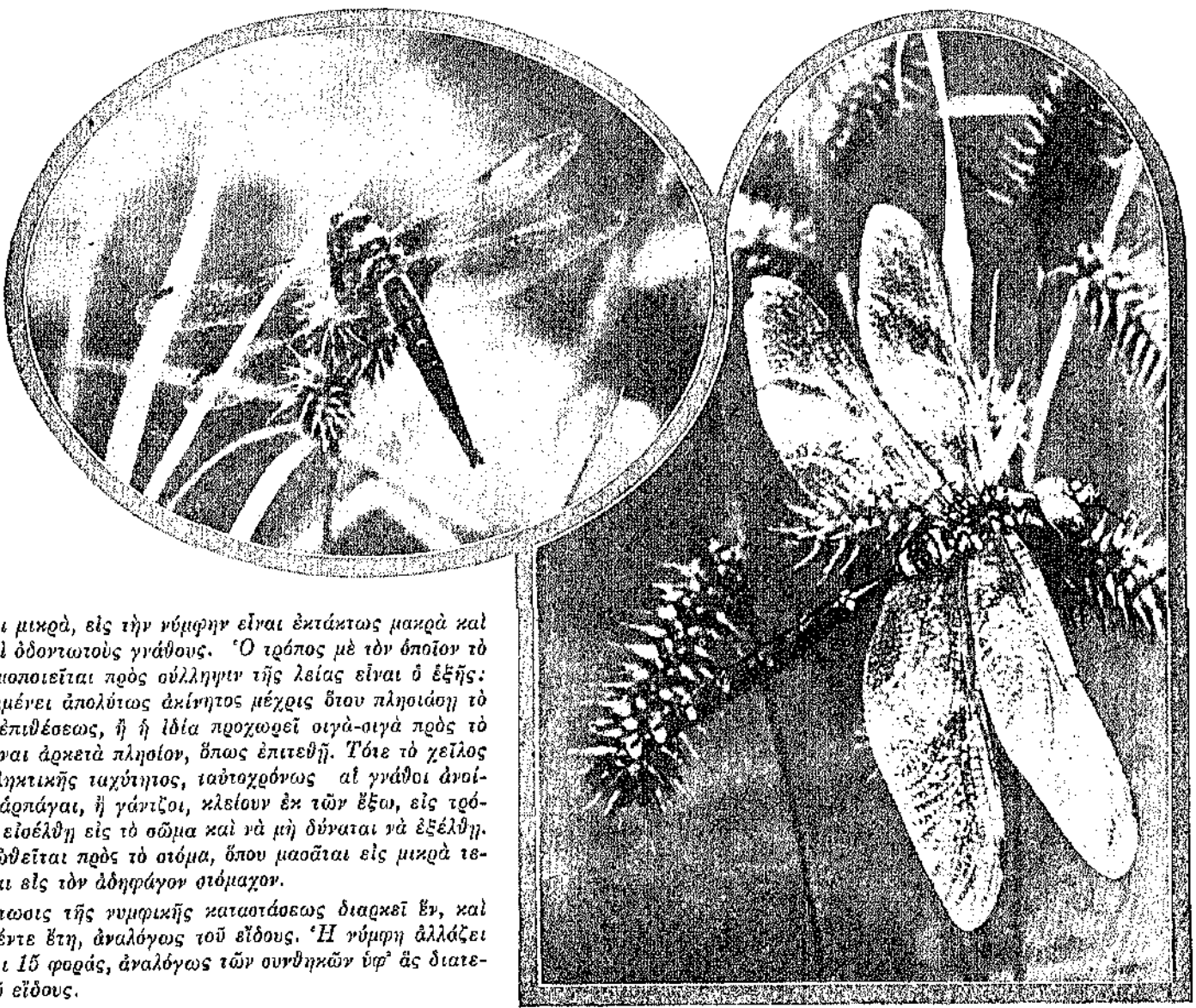
Ἡ νύμφη εἶναι πλατὺ πως ἔντομον με μεγάλην κεφαλῆν, τὸ δὲ σχετικῶν μῆκος καὶ ἐδρος τοῦ σώματός της ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὸ εἶδος τὴς γυναικείας, καθὼι ὑπάρχον πολλὰ εἶδη. Ἡ κυριώτερα διαμέτρησις τὴς νύμφης παρατηρεῖται εἰς τὸ κατώτερον χεῖλός της, τὸ ὅποιον εἶναι καταληλάτωσιν ὄργανον πρὸς σύλληπτον τὴς λείας. Τὰ δύο κατώτερα μέρη τοῦ χεῖλούς τὰ ὅποια εἰς τὰ πλείεστα τῶν ἐντόμων, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐνήλι-

Μαύρη Μυιοκόρη.— Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐντόμου κινῆσθαι καὶ φέρει τοὺς κόνωπας εἰς τὰ ἐλη καὶ ἔχει χρώμα πρῶσιναιδεῶς.

Θηλυκὴ Μυιοκόρη ἐπὶ θυσάνου στάχθος.

Ἡλικὴ δρασκόμια.—Τινὰ τῶν ἐντόμων τούτων ἔχον καταληκτικὴν ταχύτητα, περὶ ταῦτα με ταχύτητα 60 μιλίων τὴν ὥραν.

κων δρασκόμιαν, εἶναι μικρὰ, εἰς τὴν νύμφην εἶναι ἐκτάτως μακρὰ καὶ τὸ δεύτερον φέρει καὶ ὀδοραχίους γνάθους. Ὁ τρέπος με τὸν ὅποιον τὸ ὄργανον τοῦτο χρησιμοποιεῖται πρὸς σύλληπτον τὴς λείας εἶναι ὃ ἔξῃς: Ἡ νύμφη, εἴτε παραμένει ἀπόλητος ἀκίνητος μέχρις οὗ πληροῦσθαι τὸ θῆμα εἰς ἀπόστασιν ἐπιθέσεως, ἢ ἡ ἴδια προχωρεῖ σιγά-σιγά πρὸς τὸ θῆμα, μέχρις οὗ εἶναι ἄμετὰ πλησίον, ὅπως ἐπιτεθῇ. Τότε τὸ χεῖλος κλείεται μετὰ καταληκτικῆς ταχύτητος, ἰαυτοχρόνως αἱ γνάθοι ἀνοίγουν καὶ αἱ κινήσαι ἀρχίζονται, ἢ γράντζοι, κλίσουν ἐκ τῶν ἔξω, εἰς τρέπον ὡστε τὸ θῆμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σῶμα καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ. Ἀκολούθως ἡ λεία ὠθείται πρὸς τὸ στόμα, ὅπου μασοῖται εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ καταπίνονται εἰς τὸν ἀσπῆραχον στόμαχον.

Συνήθως ἡ περίπτωσις τὴς νυμφικῆς καταστάσεως διαρκεὶ ἔν, καὶ δύο, καὶ τρίτα, καὶ πέντε ἔτη, ἀναλόγως τοῦ εἶδους. Ἡ νύμφη ἀλλάζει τὰ πτερά της 11 μέχρι 15 φορὰς, ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν τῆς ἀσπῆρας καὶ ἀναλόγως τοῦ εἶδους.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΡΟΫΠΗΡΞΑΝ... ΑΝΟΗΤΟΙ!

Π ΟΛΛΟΙ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονας, ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας, καθὼ ἕλλο παρὰ ἔξῃς οἱ ἦσαν οἱ παῖδες τὸς ἡλικίας.

Ἐδείξαν μάλλον πῶς νὰ γίνον κλασσικοὶ βλάσες, καὶ ἴδου σχετικὰ παραδείγματα:

Ὁ περιφῆμος χημικὸς Ἰουστινὸς Λέβιγ, ὡς μαθητὴς ποτὸν ὀλίγον ἱκανοποιήσας τοὺς διδασκάλους του, ὁ δὲ Γουθφρίδος Αἰθουαῖος Βουργερ, ὅστις ὡς ποιητὴς ἀπέκλιπε μεγάλῃν φήμην, ἔταν ἦσαν παιδι ἐσφρογγίζε τὸν ἱδρώτα ἀπὸ τὸ πρόσθιόν του, βασανίζομενος νὰ μάθῃ τοὺς κανόνας τὴς ἡΓραμματικῆς.

Ὁ Αἰνῆσας, ὁ μέγας φυσιολόγος, διὰ ἦσαν μαθητὴς δὲν εἶχε καθόλου ἀντίληπτον καὶ ἐθεωροῦτο ὡς ὑπόδειγμα ἀνοήτου παιδιοῦ. Ὅταν μάλια ἀπεφοίτησεν ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον τοῦδωκαν ἔνα πιστοποιητικὸν διὰ τοῦ ὅποιον ἐπιστοιποῖτο ἡ βλακεία του. Ὁ πατήρας του, πτωχὸς τερῆς, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κἀμῃ τίτε...παποτισθῆ, ἕπερ καὶ θὰ συνέβαινε ἂν δὲν ἐπεσέβασιν κάποιος οὐμπαιριώτης τῶν γυατῶν.

Ὁ Γουδὼλτερ Σκῶττ, τοῦ ὅποιον τὰ μυθιστορήματα μετεφράσθησαν εἰς πάσας τοὺς πεπολιτισμένους κόσμου τὰς γλώσσας, ἐθεωροῦτο σὺ οὐλοῖτο ὡς βλάς, καὶ ἱκανὸς γιὰ διυήσῃτε ἄλλο, ὄχι θρωσ καὶ γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα. Ὅταν μάλια φοιτοῦσε σὺ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδιμβούργου, ὁ καθηγητὴς τῶν Δόλοελ τοῦ ἐλεγε μὴ ἡμέρα φρανσῆ, πῶς σπαταλεῖ σὰ χυμῆνα τὸν καιρὸν του γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα!...

Ἐπιπλοῦς ὁ περιφῆμος Σονήν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ κλασσικοῦ «Ταξείδιο τοῦ Γουδὼλτερον», ὁ ἐξυπνάτωσιν καὶ πνευματωδέτωσιν σαυρικὸς, ἀπέτυχεν θταν ἦτο νέος εἰς τὰς ἐξετασεις του σὺ Δουβλίνο καὶ μόνον λόγῃ ἰδιαιτέρας ἐνόουα κατώθουσ ἢ ἐσακλίση!

Ὁ διαπερῆς κομφοδοσιὸς καὶ κοινωδουλετωσιν ῥήτωρ, Σέρινταν, εἰδείπνε σὺ οὐλοῖτο τῶσιν ὀλίγον ἠσὺν πρὸς τὴν μάθῃσιν, ὡστε οἱ διδάσκαλοὶ του ἦσαν ἀνηπιωμένοι μαζὺ του! Ὁ Ὀλιβιέρος Γουδὼλδριμῦ, ὁ ποιητὴς καὶ τοισοκρίτῃς, ἦταν ἔπισης κοινωδουλωσιν μικρὸς καὶ γι' αὐτὸ συνέθιξε νὰ λέγῃ σχετικῶς δι' ἦταν ὄχθῃ τῶν φτυῶν, «ὁ ὅποιον ὄργετ' ἢ ἀνήλιον!»

Ὁ Μπῶρξ ἦταν μικρὸς βραδῆνονσ καὶ μόνον οἱ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ γυνώμια εἰδείπνε κάποια δεξιότητα.

Περὶ τοῦ ἱταλοῦ ποιητοῦ Ἀλφριέρ ἐπίσης εἶναι γνωστὸν, δι' ἐγκυκατέλειπε κάποιο τὸ οὐλοῖτο βραυνθῆσε τὰ γράμματα. Ἐφανήθη δὲ σ' αὐτὸ ἀρῶν περιγηθῆ τὸ πλείστον τὴς Ἐδωῆσις.

Ὁ Νεῦτων, ὁ μέγας φυσικὸς, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ὡς μαθητὴς ἦτο ἐπίσης ὄχι καὶ τῶσιν ἔξυπνος, δι' αὐτὸ ἴδου κἀμῃ σὺ οὐλοῖτο τελευταιὸν σὺ προτελευταιὸ θεανίον! Μὴ μέγα, τέλος, ἔνας ἀπὸ τοὺς παραναδημένους μαθητῶν τοῦ φρέδῃκε περιφρονητικῶ. Ὁ Νεῦτων θδῶσος, πειράχθηκε τὸ φιλότιμό του καὶ ἔπιστε τόσο στενωχωρήθη, ὡστε ἐν θραχῆ διασημαται ἐγένετο ὁ πρῶτωσ τῆς ἐτάξεως!

Ὁ Ὄγαθ, ὁ καὶ σήμερον ποτὸν ἐπανουόμενος ζωγράφος καὶ χαλκογράφος, τοῦ ὅποιον τὰ σχέδια δύναται νὰ νομοασθῶσιν εὐφρέσινται, σὺ οὐλοῖτο ἦσαν ποτὸν γονδρὸκεφαλος. Σ' ἔλη του τῆ ζωῆ δὲν ἔμαθε καὶ ποτὸν γράμματα, μῶλις δὲ κατώθουσε νὰ ὀδογραφή. Καὶ θμωσ οἱ ἐκόντες του ἀποτελοῦν μνημειὸν τοῦ χαρματῆρος, τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ πνεύματος τὴς ἐποχῆς του.

Ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης καὶ ὁ Ὀδέλλικων ἦσαν ἐπίσης ὡς παῖδες γονδρὸκεφαλοὶ. Καὶ ὁ Ρωβέρτος Κλίβε, ὁ περιφῆμος στρατηγὸς καὶ θεμελιωτὴς τὴς Βρετανικῆς κυριαρχίας εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, σὴν νεότητά του ἦταν πνευματικῶς περιορισμένος καὶ τῶσιν ἀρχοτικὸς, ὡστε οἱ γονεῖς του ἀπέπειλαν αὐτὸν εἰς Μαδράς, γιὰ νὰ τὸν ἐσφροτιωθῶσιν!

Ὁ Ὄδυσσεὺς Γκρόντ, ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐγινεν αἰτία, ὡν ἦταν παιδι, νὰ χῶρη ἢ μητέρα του ποτὸν δάκρυα, ἐξ αἰτίας τὴς ἀνοησίας του καὶ τὴς ἀδεξιότητός του.

Καὶ ὁ περιφῆμος Ἀμερικανὸς στρατηγὸς Στένεδαν Τζέξον ἦτο γνωστὸς σὴ νεότητά του ὡς βραδυνοῦτωσιν!

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχον καὶ ἄπειρα ἄλλα σχετικὰ παραδείγματα, παραδείγματα οὐδὲν καὶ ἀδιάνεωσιν. Μῆν ἀπελπίσεθε λοιπὸν μετὰ τὰ παιδία. Ἀφροτῆ τα νὰ μεγαλώσουν καὶ τίτε δὲ δειξύν τί εἶναι ἀξία νὰ κἀμουν καὶ ἂν τὰ ἔχον τειρακόσιν!...

ΜΙΚΡΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ Παρίσι εσηκνίζομεν πρό πολλών ετών, κατά τις μεσημεριανές ώρας, εις ένα καλών κερφένιον, εφοσόμενον εις την γωνίαν του δουλεδάτου...

—Μή συγχροείτε, κύριε, είναι ή θέσις του κ. Μορεάς και ο ξένος, φυσικόν τό θύμα του ποιητού, ελήγαυε να εβ-ορ άλλω θέσαν.

—Ετσι ή θέσις αὐτή ήτο καθιερωμένη διά τόν ποιητήν τών εΣτροφών, όστις την κατείχεν ἀπ' ής κατά πρότον μετέ-βη εις τό Ηρώδει και άπεφορέσει να έν-κωμιαστή ή εις τόν Γαλλικόν Πατριω-σόν, άνέλθων μετά τινα χρόνον εις τάς κορυφάς αὐτοῦ. Είχε φέυει από την 'Ελλάδα και μετά ή κατ' άρχήν εις την Γερμανίαν, όπως συλλογίσασαι τόν ποσοδόν τον. Εξ τού 'Αθίνης είχε δη-μοσιεύσει μίαν συλλογήν ποιημάτων από τόν τίτλον «Τρογώνες και «Βυζντινοί». Η συλλογή εκείνη περιελάμβανεν έξάχρηστα πρωτότυπα ποιήματα. Κυρίως περι-είχε μεταφράσεις έν Γάλλων και Γερ-μανών ποιητών και τινα πρωτότυπα γαλλ-λικά ποιήματα. Η ήβία τών ποιημάτων τούτων δεν ήτο μεγάλη, ἀλλ' εις αὐτά εβρισκοσε κανείς τάς πρώτας εμφανίσεις νέας ποιήσεως, ήτις έλαμψάνθη κατά-παν υπό ποιητών, οσοι ο Παλαιάς, ο Πρωβελγγισός, ο Δροσινής και άλλω, στίγνεις εδδξασαν την έλληνικήν τέχνην.

—Εντός της συλλογής ταύτης είχε γραφεί και μίαν μελέτην περί ποιήσεως, άναμνηστικής ούτως εις τόν φιλολογικόν ά-γώνον, τόν όποιον διεξήγαγον δύο έπι-φανείς λογογράφοι, ο 'Επιμανήλ Ραί-δης και ο 'Αγγελος Βλάχος. Δεν είχε γραφεί τίποτε άλλο εις την έλληνικήν γλίσσαν. 'Ο τι έγγραφον ομολόγησον έ-γούφα εις την γαλλικήν. Έγώ τόν έ-γνώρισα κατά τό 1891 εις τό κερφένιον «Βασίετις. Την εποχήν εκείνην είχαν εκδοθή εις δεύτεραν έκδοσιν ή συλλογή του «Les Sygtes» και εγένετο πολύς λόγος διά τά ποιήματα του ταῦτα, όπως και διά την συλλογήν του «Les Capit-leres.» Έκτοτε δε έθεωροετο ώς άρχη-γός Σχολής.

τυχουδότης και ως αλίην, μόλις δε διαδόθη από την άγγλίχην. 'Ο Βερολίιν θε-οικός δεν είχε περιέβη εις έ σημείον ο Βιλλέν, όστις ήτο μέν άρκεσίον ένοσόμενος, άλλα συγχρόνως και ο πατήρ της γαλλικής ποιήσεως. Έξή θμός ο Βερολίιν, όση- μωρή ζωνη και είχε δοκιμάσει να θέληγηρ της φιλικής, διότι είχε μαζαρώσει ένα φίλον του. Τό έπιστάδιον τοῦτο ήτο μέγαν υπαρκόν, άλλ' ο Βερολίιν δεν απέ-διδε καί μεγάλην σημασίαν εις αὐτά τά πράγματα. Καί ή κοινότητα δε φραίνεται διε-δέν ήσυχώλιν ένεκα τούτου. Οτι ή δημοτικότητα του, οτι ο βαρναμάς προς τούς στίχους του ήμετερόσθη ποτέ έν τούτου. Καί πός να ήμετερόσθητο, άφού κανόνος Γάλλου ποιητού οι στίχοι δεν έχουν την γλυκυτάτην μουσικήν τών Ιδικών του. Τόν θαυμασίον αυτόν τού γαλλικού κοινού προς τόν ποιητήν διετύπωσε κατά λιαν ήδω-ρυθμον τρόπον ο 'Ανατόλ Φρανς, γράφας: «'Ο Παύλος Βερολίιν είναι ένας παλιν-θερικός. Εις τόν παληνέρωστον όμοιο αυτών εδδδη ή χάρις να γράφη τά γλυκυ-τάτα τών ποιημάτων.»

Τό έπόμειον έτος τόν εβδη πάλιν εις τό κερφένιον, ειοερόζόμενον, οί δε συνήθεις θαυμάσιες ήγείοντο όταν διηχητό πλησίον των. Την ζωνήν τού έπερνόσε μετα-ξή τού κερφένιου και τού νοσοκομείου. 'Όταν μάλιστα ήρχζεν ο χειμών, ο Βερολίιν κατέφραγγεν εις ένα κλωνόσθητε νοσοκομείον, όχι διότι ήτο άρρωστος, άλλα διότι δεν ήθόνατο να έχη άλλω θερμοάνομειον διαμίστιν. 'Οσοι οι διευ-θυνταί τών νοσοκομείων, οι Ιατροί και οι νοσοκόμοι τών εγγούριον, τόν ήγάπουν και τού παρεχον κάθε άνεσιιν, όρισον διαμίστιν, λαμπράν τροφήν και δύο φά-λας καθ' εκάστην κρησι της Βουρβου-νδίας, τό όστοιν υπεργήγαστα.

—Ετσι είχαν εβασκαίσει την άνεσίιν του και έγγραφον. 'Όταν όμοιο ήρχζεν ή άνοιξίς, εγκατέλειπε τό νοσοκομείον και άνήρχετο εις κανέν διαμίστιν της Rue d' Urm. Τά ετήσια εσοδα από τά έγγρα του μου έλεγεν ο Παλαιός ποιητής Ζωγράφου, όστις συνέβητε με-αὐτών και τόν εβασίετις, τά εσκαπτοῦ-σαν έντός ενός μηνός, τούς ύπολόγους δε ένδοκα ήργασε ήμετεν άπέκτατος. Τού ήτο όμοιο εβασίεσιον, διότι πάντοτε ή-σαν άνοκτά ει' αὐτόν τά θεραπευτικά, κάποτε δε και αί φυλακάι.

—Όταν είχε μεταβή εις τάς Βρυξέλλας διά να κέρη διαλέξει, ως ήθελε ελαθε τάς ένκωμώσεις του από την φραγκίσην. Καί σόηλθηκε με ασθηματικήν και λρη-κινήν απλόττητα, είχε ζήσει εις διαφόρους φιλικούς τού άσημουστικού συστήματος. Έκει μέσα—έλεγε—τόν εφρότινε ή πε-ν χάρις και επανήλθεν εις την καθολι-κήν θρησκείαν και εις την λατρείαν της Παναγίας, ή όποία και τόν ένέννοσε γλυκυτάτως άρμονίως. 'Ότε έπιστρέφον από την 'Ολλανδία, ή Παρισινή άου-πολιαν τόν έλεεισον εις τό κρατητήριον. 'Η ίασηρηνάτια του ελήγη και όταν ε-νερανόσθη ένόσιον τού άουτυνάμου, τού ελεον:

—Η άουτυνομία ήμωρεί να συλλαι-βήνη τούς κακοποιούς. Δεν έχει κανιμά δουλιά με τούς ποιητάς.

—Έκτοτε ή άουτυνομία τών άρμε-πραγματικώς ήσαν, μή προσέχουσα εις τάς κερκετοπιάς του.

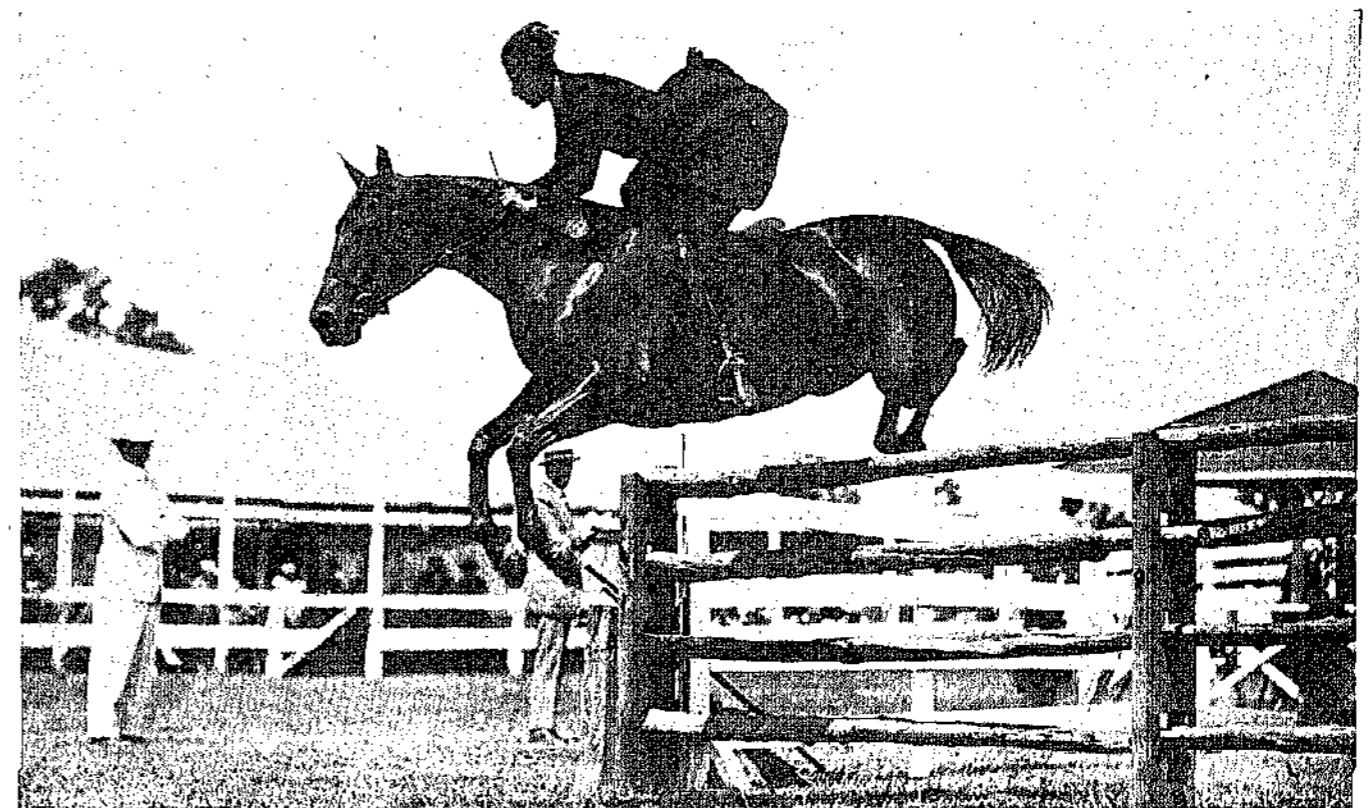
—'Ο Ιωάννης Μορεάς έστρεφε τότε ο περιόριστον θαυμασίον προς αὐτόν. 'Α-πό τότε εβελερίσθη να μεταφράσει με-ρικιά ποιήματα του. Δεν τά κατάβασθη ποτέ μου. Πός ν' άποδόσθη κανείς την γλυκυτήτα του άριματος τού άουτοσού; Καί νομίζω, ότι οι στίχοι τού Βερολίιν

είναι μία άνέκρηστως μουσική, της όποιας μόνος αὐτός κανίειε τό μυστήριον. 'Όταν κατά τόν χειμώνα του 1918 μετέβην εις τό Παρίσι, ή «Βασίετις» δεν ύπερ-χε πλέον. 'Ο Παύλος Βερολίιν άνεπαύετο εις τόν τάφον, αλλά και ο Ιωάννης Μο-ρεάς είχαν ύποθάνει. 'Ο θάνατός του είχε εκέλθει καθ' ήν εποχήν ύσσομος ή Γαίλικη 'Ακαδημία είχε άπομαρτίσει να περιλήθη αὐτόν μεταξή τών μελών της. 'Ο Μορεάς είχε καταλάβει τιαυτήν θέσιν εις την γαλλικήν λογοτεχνην, όποτε από πολλού διά είχαν εδλεχθρή 'Ακαδημαϊκός. 'Αλλ' ο Μορεάς δεν ήθελε να στερηθή της έλληνικής του ύπαγεσίως. 'Επι τέλους εκείσθη παρά τών φίλων του, και ίδιός υπό τού Μπαρβίσιου Μπαρεξεί, όστις ύπέβηεν εις τόν μεγάλον θαυμασίον τού ποιη-τού τών εΣτροφών. 'Ο Μορεάς απέδέχη την πρότασιν, ή δε Γαίλικη Κυβέρνησις εισήγαγε, τμής ένεκεν, εις την Βουλήν νομοσχέδιον ψηφισθέν δημοφίλος και έχο-ρήγησον εις αὐτόν την μεγάλην πολιτογράφειαν. 'Αλλ' αί ήμέραι του ποιητού ήσαν μετρημένα. 'Ο θάνατός επήλθεν εις έλην την άκμήν της άνδρακής ήλικίας του. Τό εκδηλώσθη πέθους εις τόν κώλον τών γραμμάτων και τών τεχνών εν Παρισίαις ύψηρος μέγα, όταν δε εσοτάσθη ο έπέτατος τού θανάτου του, οι διακετέστωροι άν-δρες της Γαίλλας από τού ύπαγοφού τών Τεχνών μέρι τών νεότερον ποιητών, δεν βρεθίσθησαν επάνω, όπως ύπομύονα την νίκην τού μεγάλου ποιητού.

Μετά άποσιαν τεσσάρων ετών, ένεκα τού πόλεμου, μετέβην εκ νέου εις τό Παρίσι. Πράγματα και πρόσωπα είχαν εβασανώσθη. Δεν εβρον σχεδόν κανένα εκ της συντροφιάς εκείνης τού 1893. 'Όταν έπεσεφθή τόν τάφον τού Μορεάς εβρον άλλα άνεθα, τά όποια είχε ρίσει έν' αὐτοῦ ή στερή ή στερή της Γαίλλας Κυριαδίας. ΘΕΩΔ. ΒΕΛΑΓΙΑΝΤΗΣ.

Ο ΜΠΟΡΣΕΒΙΚΟΣ Μία παραστατική εικόνα τού άνθρώπου ο οποίος άόρνει τό πάθος του να κωμωχήσει τού λογιου.—(Έργον τού Ζωγράφου Δαβίδ Πισγρά).)

'Η Λιως "Ηθη Μάντιου, εις τούς τελευταίους ίπποδρομιούς ά-γώνους, εις τό Ράυ, της Νέας 'Υόρκης.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ-ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΓΑΛΗ

ΑΣ ΦΩΝΑΖΟΥΝ οι φράσκοι, ότι δεν ύπόσχη τήχη εις τόν κόσμον. 'Ο νεαρός Μάιλ Χάις, ένα άγόρι τού Σαιντ Λούις, μόλις 19 ετών, μακαρώει την τήχην του τούς τίν ήμέρας, ή όποία τόν κατέστηρε κληρονόμιον \$15,000, τά όποια τού ήδω-αν από την τήχην του, και μόνον από την τήχην του.

Πρώ τεσσάρων μηνών ο νεαρός Χάις, άποπε-ροσώς τάς Γυμνασιακές σπουδάς του, εισήλθεν εις την ύπαλληλίαν της 'Εταιρίας Χέρμερ, της πόλεως Σαιντ Λούις, ή όποία κυρίως εμπαροκείται βαλικά, χο-μάτινα και άλαβάστριν άγγεία.

Δέν παρήλθαν πολλοί μήνες άρ' όσον ο Χάις εβγινε ύπαλληλος της 'Εταιρίας και ο ιδιοκτήτης της εβχωρήστω Χέρμερ άποθήσθη, άφ' όσον μίαν δια- ήμερη, σήσκονα με την όποιαν διόλοχρος ή άκήνηος και κωστή περιουσία του άρνήθη εις τούς ύπαλληλίους του. Καί εβέσθη ο Μάιλ μεταξή τών ύπαλληλίον νο-μίσμας και με τό παραπάνω. Τό δικαστήριον τόν κλη-ρονοήσει, όταν ήνοίξει την διαθήκην, άπεράσθη, οί ο Μάιλ Χάις άποτελεί μέλος της ύπαλληλίας.

Σύμφωνα με την διαθήκην, τό άνόλομον ποσό, τό όποιον περιέλαχε τάχα εις την κατοχήν τού Μάιλ, άνέρχεται εις \$15,000. 'Ολη ή περιουσία άνέρχεται εις \$740,000.

Καί τώρα ποῦ ο Μάιλ έκληρονοήσους τάς 16,000 δολλαρίων από τάς 740,000, άς λάβουν την κληροσίτην όσα δεν πιστεύον εις την τήχην να εβρον τόν λογι-οισμόν πόσα ήσαν οι ύπαλληλίοι.

ΤΟΥΣ ΕΧΩΡΙΞΕΝ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡ-ΤΣΙΟΥ, ΑΛΛ' ΑΥΤΟΙ ΗΝΘΩΗΣΑΝ ΜΕΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΡΓΑ, άλλ' άσφαλώς, εβγήκε νικητής ο Έρως. 'Η μάχη διήρκεσε 40 χρόνια, έως όμοιο άνωκα-τε μάχη. 'Ο Τζόν Τζιλιάτιν της Καίθερ-ζιλ, εδδ και 40 χρόνια, ήταν εικόσι ενός ετών, είχε καταστρώσει σχέδιον όπως άναγάγη τό φθος τών εφραλίμων του, την όσειαν 'Εμιαν 'Αλντρις της πό-λεως 'Ατακσον της Νιοϋ Χάμσιου, ή όποία μόλις ετο-χεν άντίοσι δεκαεπέτη Μάισης. 'Αλλ' ο όφθαλιμός της 'Αιθηροσίου 'Αντρις, πατήρ της κόρης, έκαμε χα-λάστρα τού σχεδίου, κα' έτσι ο νείος έκοσιόσθη από την νεαν. 'Η 'Εμιια άργόττερα έγινε Κα Κί(απει), ο' ο Τζιλ μάχθη άνέκτατον άλλο τάχι. 'Ο άνδρας της 'Εμιιας άπέθανε από δύο ετών, την ήβια δε χάρι έκαμε και ή Κα Τζιλιάτιν σταν άνδρα της. 'Ο όρμός τάχα ήτο άνοκτός όμοιο ένοψη ο Τζιλιάτιν με την 'Εμιαν. 'Ο νέφος 'Ατακσον, ο άρρωστος όφθαλιμός, είχε κλεί-σι από πολλού.

Τά έξ παιδιά του γαμθρόσι και τά τρία της νήφιης ήσαν προξέθες παρόσια τού Καίθερζιλ, όστις νέονος τών γονέων του. Τό ταξιόσιον τού μελλτος έγινε στή μέρος έκείνο, από κατά από την καλιά ηλιέα, ποῦ ελ-

Α. Ο. Δ. Ο. ΝΕΑ-ΠΕΡΙΣΡΓΑ-ΓΝΩΜΑΙ

χαν ποῦ σαρτάει ετών σχεδίασι να ανανηθόην διά την άπογογήν. 'Εξ τόση ή μιλιά με τά μυλά της άνα-γγέλλισαν όταν τούς ένοσείσαν.

ΕΤΥΜΗΓΟΡΙΑ \$35.520 ΕΠΕΙΛΗ ΕΠΕΞΕ ΜΙΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ διαφήμιση, ή όποία ήτο άνηροτήριη εις έν κτίσιον της Πέριτης Διο-όφου της Νέας 'Υόρκης και τό όποιον άνήκεν εις την Καν Ροθθ Μαρξής Μαρξέον ετολόςαν εις την ιδιοκτησίαν της οικοδομής \$84,520. Τό ποσόν τοῦτο όμοιο δεν ετολόςαν εις την έν λόγω νεοσίαν διά την ένκαύσιστιαν της διαφήμισης, ή όποία διαφήμιζε τό κατάστημα της πώλησους έπίπλων. 'Αν ήτο έτσι, προθύμως, προθυμότητα, ού τά επλήθυνεν ή κάτοχος τού κτιρίου και τού καταστήματος. 'Η όγαώδης και έπι-δερική διαφήμιση έτυχε να πείη διόλοχρος μίαν ή-μεραν άπ' έκει ποῦ ήτο άνηροτήριη, και κατά σήμπτω-σιον να κωκώση ένα διαβήτη, τόν Τζοβάν Ζολέσιου. 'Ο Ζολέσιου ένεκέλεσε τούς ιδιοκτήτης τού μέρους και έβήχησαν ικανοσίτηαν, καθότι κατάστη άνάσθηος, συ-νεσία της απώσεως της διαφήμισης. Οί ιδιοκτήτη τού οκλήματος και τού καταστήματος ετολόμεσαν με-δία τον τά θονατά όμοιο άποφώνισαν της συνεσίας της άναστικής της διαφήμισης, η ήβήσσαν να πλη-ρώσων χροίματα, τά όποια δεν είχαν κανιμία σχέση με την διαφήμιση τού καταστήματος. 'Εν τοῦτοσι τό δικαστήριον τών ένδοξων επεδικασεν εις τόν πληρο-θέντα Ζολέσιου \$35,520. Μεταξή τών πρώτων, οι όποιοι έσπεσαν προς τόν Ζολέσιου μετά τό πέρας της δίχης ήσαν τά δύο του παθία, τά όποια τόν κωτεφλήσαν και τόν ... σνεξάρησαν διά την νίκην!

Η ΚΑΠΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ Α'.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ Παύλος Α' είχε μίαν κα-πνοθήκην άδαμαντωσάλλιτων, ήτις ήτο τίσον τερά, όσον και αὐτό τό στέμματα. Κανείς δεν δά-έτόλιμα να την εγγίση. 'Ο Παύλος ο Α' είχαν ύπά-σιον τόν ζωηρότερον τών μικρών θαλιμητόλων, άνό-ματι Κακκόφ, Λοιπόν, ο Κακκόφ στοχηματίει μίαν ήμέραν να πάρη μίαν ποσειν καπνού από την καπνο-θήκην τού αυτοκράτορος και επί παρουσίης του.

Πραγματικώς δε, ένα πρωί, ένθ' ο Παύλος ο Α' ήτο άκόμη εις την κλίτην του, ο μικρός Κακκόφ πλη-σίαζε την τράπεζαν, επάνω εις την όποιαν έκατο ή περιφήμιος άδαμαντωσάλλιτος καπνοθήκη, την πύσην εις χειρός του, την άνοίγει θεροσοσός και βάζει μέσα εις αὐτήν τά δάκτυλα διά να πάρη καπνόν, τόν όποιον τραθά άπολοθίσις με τόσην εδχορσίτησιαν, όσον και θόροσον.

'Ο Παύλος Α' άνεπήθθησαν εις τό κρεβάτι του από κατάλησιν και άγανακτιστιαν.

—'Πί κανίεις έχει, διαβολόσκαλο! άνερόνησον.—Έγώ, Μεγαλειότατε, άνατέξω ο μικρός Κακκόφ, με τόν ηναγώτερον τόνον, παντα ταυθίκα. 'Έχουν τόσα τεράστιά διατό όμοιο άπόσο ύπερσέτο και αποδό-ναμα την άνάγην να εκδδξοσι τόν ύπνον. Δεν είναι καλύτερον να παραδοθ την έπέκτα, παρά την ύπερ-οσιαν μου.

'Ο Παύλος ο Α' δεν ήδονήθη να συγκατάστη τόν γέλοτα. Καί επαι:

—Έχει καλός, παιδί μου. Μόνον επείδη ή καπνο-θήκη αὐτή είναι πολύ μικρά και διά τούς δύο μας, δά την κρητίσις διά τόν έναιτόν μου. Έτσι, λοιπόν, ο μικρός Κακκόφ δεν εκέρόσιο μόν-ον τό στοίχημά του, άλλα και την άδαμαντωσάλλιτον καπνοθήκην.

ΤΟ ΡΕΚΟΦ ΤΗΣ ΑΡΗΣΚΙΟΥΡΙΑΣ

ΕΣΗΛΕΙΣΙΣΕ και ή άρρωστιάς τού διαβόλου, τό όποιον εβρον οι κυβερνήται, Πράδοροι και δια-πύεις, όπως άπορρίπτον να νομοθετήματα και άπορήσις, ένα φεσό. Κάτοχος τού πρωταθλήσιου τούτου διά την ταχτήριαν είναι ο κυβερνήτης της Ιτα-λιετίας Νέας 'Υόρκης κ. 'Αλ. Σαίβ, ο όποιος άπέφρι-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ Ο ΑΡΧΙΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΦΙΦΘ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ απόκρηνη γωνία ενός δρόμου του Μπρούκλιν... Ηταν το σώμα ενός καινούριου ανθρώπου, τον οποίο μόλις είχαν σκοτώσει για να τον ληστέψουν. Δεν έπληξε χαμένα ένδειξις, ή κάποια να ώδηγούσαν... Ηταν ένα από τα εγκλήματα, τα οποία ή εφημερίδες περιγράφουν ως μονογαμιά...

Εν —κ' άμεσως εβήκει κι' αυτός μέσα στο πλοίο. —Θέσπετε τον άνθρωπον αυτόν υπό κράτησιν! είπεν ό Φίφθ, παρνούσι του πιλοτάρχου. Τυτύχορως έπιανε τή κεφάλι του ανθρώπου για να παραβάλλη τά μαλλιά του με τά μαλλιά που είχε στα χέρια του. —Αυτός είναι! Αυτός είναι! Νά ή απόδειξις τής ένοχής σου, έβ' όραξεν ό Μίστερ Φίφθ.

με θύρω, όταν άρθωσω, νομίζοντας, ότι είχε κλέψει την φωνή μου. Ο άνθρωπος επήρανος, χωρίς να άρτιωθή ήταν άτακτα φιλανθρής! —Α! έβ' όραξεν ό μέγας μουσικός, χωρίς να άμψ' άλλη περί, ούτε μία στιγμή. —Ο παληόφθαλμος αυτός, τή τέρας τούτο, δεν έκαμε λικτόν ένα νόμον ή νόμον, άλλά γιάδες. STEPHEN LEACOCK (Κατά διασκευήν Ν. Ι. Β.)

Μή ποιάς ήσαν εκείνης ποτ' του άμφορος τή ζώνη; Ο αγέλιος άνθρωπος ποτ' ήτιξη να περιγ' τή προή και ποτ' είδε τή πιόμην, έτερες νά είδαστήν την άστυνομη και διηγήθηκε στον άστυντομικό τής έπαρτίας, τον μίστερ Φίφθ... Ο Φίφθ έτερεξεν άμέσως εις τον τόπον του εγκλήματος και έβριξεν ένα διαπεραστικό βλήμα στο νεκρό, όταν να ήθελε να τή έπιρσάση για να άνακαλύψη την άλήθειαν. Έβγαλε τή μικροσκοπίου του έπειτα από την τόσην του, για να έξετάση προσεκτικά τά πόδια και τή κεφάλι του θύματος.

Η Άλίκη Φούλτον, ζυγίστρια 685 λίβρας, εκάθειευν εις τήν Άντζελος τής Καλιφορνίας, από τή Έκρησιν της Νοτίου Καρολίνας, όπως έβρη τον πωλητήν της φίλων Τόμ Τάμ, ζυγίζοντα 735 λίβρας. Έχρησάθη εις τήν ιδιότητα της σιδεραγωγού με μεγάλην ήθρα, και ποτ' τούτο κατασκευάσθη επί τούτου ιδιότητων δι' τήν μεταφοράν της.

ΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

ΔΟΞΑ

Ο ΣΤΙΣ από σάς έπιθεμει να δοξασθή, τούτο τούτον άς πληροσσηθή καϊά, αξίωμα, άποδεικνύμεν από την παλαιάν και νεάν ιστορίαν, ότι έπαια όδξου δεν σιμφίζεται εις την δικαιοσύνην και την εις τούς νόμους τής πατρίδος έπιστηγή, είναι όδξος άνειων και γέννασμου, όχι όδξος άληθινή. «ΟΙ δίκαιοι εκλίμασσαν οις ά ήμιος» λέγει ή ιερά μας θρησκεία, και τή λέγει δι' εκείτους όνοι ήρχισαν από την παρούσαν ζωή να εργάζωνται την δικαιοσύνην, χωρίς την όποιαν καιεις δεν είναι ήξιος να όνομασθή καιός πολίτης, ως λέγει και ή φιλοσοφία με τή σίτημιν του δικαίου Σωκράτους. «Οχι ολόν με άνευ δικαιοσύνης άγαθήν πολιτην γενόσθαι».

ας, εάν δεν γαής πρώτον εις την ζωήν και παρούν πολιτειαν χορηγός πολίτης. Τούτο μάλιτι χαρακτηρίζεται και χωρίζεται θρησκείαν μας από τας γερνείας θρησκείας, ότι τή από σιθίλλον τού ίερου Εύαγγελίου είναι ενταυτό και τής έπειται και τής σάρασιον πολιτείας ΧΑΡΤΗΣ. Κάτης ιερός, εις τον όποιον όπις δεν πεθενται κειτωσος όρειται εις Τούτον από Χριστιανόν, γίνεται λιχτής, όχι πολίτης.

ΝΟΜΟΙ

ΑΝ ΕΙΝΑΙ άισχρόν να πεύθειαι τις εις νόμους τούτον, δεν είναι όλιγώτερον άισχρόν να άπειθή εις τούς ότους του νόμου και εις τας ίδίας του συνθήκας. Οι νόμοι τής Βουλής, ενεργούμενοι από τούς κωβερνήτας είναι και λογίζονται νόμοι θεμέλια από σάς όλους, επειδή έσείς εκλέγετε τούς Βουλευτάς, και τή πρόσωπόν σας φέρουν οι Βουλευτάι, όταν θέτουν νόμους.

Η δύναμις των νόμων είναι όδγαμς ιδική σας. άδειούτεις τούς νόμους, παραλείπετε την δώταμη σας, άδαιούτεις τας συνθήκας σας, άφείσατε τας όποσές σας, παραβιάζετε τούς ίδίους σας νόμους και προσκρίνετε να ζήτε εις άνομίαν.

Έπιθμηείς όδξων, Στρατηγέ, Νάυαρχε, Άρτιπράσβαλε, ή Κυβερνήτη, όβ' όρασαι να λαμπαρνήεις μετσί των ομολοπιτών σου; ζήτησε την όδξων και την λαμπαρήτητα από την θεοποιείαν σου. «ΟΙ δίκαιοι εκλίμασσαν οις ήμισθης», Μην έλιπίης να άξιώσης τής σδρασιον πολιτει-

Υατερα από μία προσεκτική εξέταση έβρίσκει χαμούμενος ά Ανακάλυψη τή ζήτησή. Αμέσως δε ήρχισε να μαζεύη κάτι μαλλιά, ποτ' είχεν άνακαλύψει μέσα στή μαρτίαν του θύματος. Αμέσως έπληξε τά μαλλιά και τά έθεσεν άνωμωσ στή δάκτυλα του θύματος, σιό δεξί χέρι, και προσέθεσε: —Τή μοσρήμω ελόθη.

Όταν ήλθαν κατόπιν και άλλοι μουσικοί, άστυνομικοί, έπιθεσθηται και άντισόωμοι τής δικαιοσύνης, ό Μίστερ Φίφθ έδειξε τή χέρι με τά μαλλιά άνωμωσ στή δάκτυλα και είπε σαβαρά:

—Έκείνο ποτ' έμάς μένει να κάνουμε, είναι να θεωύμε τον άνθρωπο, εις τον όποιον άνήκειν αυτά τά μαλλιά. Διότι αυτός είναι ό φορέας των σκέψιν των άνθρώπων, έπειτα από την άρτίωσιν ποτ' καιάβια τή θήμα, άρπάζοντας τον κοσμά τον από τά μαλλιά.

Η λογική σδμησιωις όλων αυτών των ποργματών δεν ήρχε χαμιά άμφιβολία, ούτε άντιστροφή.

Στή μεταξύ, όλόκληρη τάγμα μουσικών ήρχίζε να πέρηθι διαγύσους διευθύνσεις και να άρχίζη τις έρεύνες όπως άνακαλύθων τον άνθρωπον ποτ' είχε τά ίδια μαλλιά, ως εκείνοι ποτ' βρέθηκαν στή μαρτίαν του θύματος.

Σε τέσσερες μέρες και νήχιες δεν ήμεινεν άνθρωπος στή Νέα Υόρκη, ποτ' να μη τον σταματήσουν οι ναυτικοί από όρόση για να παραβάλλουν τά μαλλιά των με τας τριχάς ποτ' κρατούσαν στή χέριμ τον.

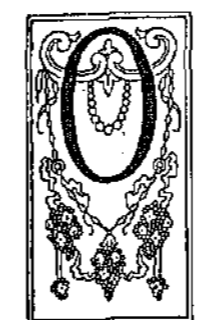
Νόμι, ε κανείς, ότι είχαν τή δειγμα στή χέριμ και ήμποσαν να πάρουν τή ίδια χρώμα, έπως οι γυναικες άργάζων τα μετρίττα για να κερτήσουν τής παντόφλης ή τή λογόσειμα.

Την πέμπτη ήμέρα, ό μέγας μουσικός Φίφθ άνεκάλυψε ένα άνθρωπον ντυμένο με τά φοβέματι ενός ποδηλατιστού και του όποιον τή κεφαλή ήσαν σκεπασμένο με μετ' περοόκια από μαλλιά άνακάλακτι όταν τά μαλλιά του θύματος.

Τον ήκολούθησεν από κοντά. Ο ποδηλατιστής έπαυσε στήν άποάβαση του λιμένος και έπεσθίβετο στή πλοία «Γλοσιάνια».

Όπό τή μέτ' άμς πός! έλεγε μέσα του ό άστυντομικός. Τά κατάβιας τή θροήμικα και φειγείς

ΙΤΑΛΙΚΗ Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑΝ ό ποιητής έβγαγεν από τή ολίτη Έκείνης, ποτ' τον είχε φιλοξενήσει μέν ήμεραμ καπόσους και φόβου, φέρων εις τή νύκτι του τή φορίαν του περιηγητικού σάκκου του, γεμάτων από ύνευρα, ή φιλοξενόσα, ήτις του είχε προσφέρει τον άριον και τή φρέσκα νερό τής ένδοναμόσους, ήτις, με την θεοποιείαν των άπαλών δικτύλων του είχε καταπαρθένη τον πόνον των βλεφάρων, έτινα είχαν ποσέσει από τον ήλιον και από τον κοριόρον του μακροού όρόσου, κατά την όσταν του άποαργισιομού—εις τον όριζόντα έρεμιόσθιν η μελαγχολία ενός ήμισοβλήμματος του Σπερτεβόλιον—ήθελον να διαπιστώση την όδοίπορον αυτών εις την αιωνίαν πορείαν. Βάδίζε—τό είπε—άνέβαινε προς την κορυφήν, ποτ' είναι προσορισμένη διά σέ, χωρίς άνάπαλαι και χωρίς λόπη. Μόραε εις τούς άνθρώπους τή φορίαν σου και κράτησε διά τον έαντόν σου τον μανδύαν και τον σάκκον.

πριν δύο πέρυγας εις τούς όρους και τόρα, ότι τού τας είχον κάρει. Ο πύργος τής ύπερημνάειας ήγείτο άκόμη εκεί, μετσί τής γής και του όσανού, φυχρός, άπόσπιος, και άηγάιόθη να φθάση τόρα εκεί. Έπαιήμια με άσπερήτην προσάθειαν, να φθάση τή καώσθλη, αλλά ό κόπος και ή ζάλη των κατέρωτων εις τή τελευτιάν σκολάσαι λιπόθυμον. Μία φωνή, ήτις ήρχετο από τή ύψη και από τή βάθη, τού έλεγεν, ότι έχρημάζοτο να κατέβη και πάλιν, να επανέωρη τον όικον τής Έκείνης, διά να άνευόισθη με τή χρινώδη διά τή δυσχερές ταξείδιον. Κατενόη, ότι είχε ποσούτ' άποακαρνήθη από έκείνο, όπερ ήτο ή παγή τής ποικίσεως των, ότι είχε, χωρίς μέισον, όπις προνήσων, δαναήσσει, έκτός από χρώσση, ένα μέγαν πλοήον. Η έρημια σπατάλη τον είχε ζήτησώσι. Η πίστις επί τής ίδίας δυνάμεις τον είχε κάρει ή δεσφή ως

Τόν συνόδευσεν δε έως τή κερκλίωμα του κήπου, τον εβήμωσεν εις τή μέγα, πυρόσση, μέτωπον, και τον ήκολούθησε, με συμπαθητικά βλέμματα έως όπου τον περιεκάλυπεν ή νύξ. Ητο δ' αυτή ή Έκείνης.

Και ό όδοίπορος έεργολούθει να περιπατη, φαίδρος και εδύρητος, κάτω από τή ελαφρόν έκείνο φορίον, κατηνθήθη από τούς δυοόστους μοραμικούς όρόσους, όστινες ήσαν γνωστοί εις αυτόν, άλλά τούς όποιους οι ήσαστικοί και σκεπτικοί επιμελώσ άπέεργον, προς την κορυφήν του όρηκοίερου όουτού τής γής, όπου εις ένα άπόσπιον πόρον, διέπερην ή Ύπερημνάεια.

Από καιρού εις καιρόν έπαύματα από την σκαίον κάποιου πρασίον δένδρου και εις τήν άκαρπ κάποιου μυροδόλου κήπον εκάπταε με βλέμματα περιχαρή τον διανυθέντα κοπιώδη όρόσον, εξήμας, με εύχαριστήμην προσήν, την δυσκολίαν τής συντελεσθείσης άνάσθη, κατωκάπεσε και ήκασάτο, όπως άντιληφθή εάν βήχον άλλη τζην βηματων διωσθη τον και εάν ήκόνητο άναπνοή άλλων άνησούων σιφών. Τέλος, πριν να ξαναρχισή τον όρόσην, έβλε τον κάρηον του σάκκου και έπιανε έκεί μέσα ένα ύνευρον.

Τό ύνευρον εκάλλετο μέσα εις τή χέριμ του, προσελάμβανε ζωνιά χρώματα, έβλασε τή πινερά και τή εκτίπη εις προσάθειαν φτεροσγιοματος, έγίνετο όσμη. Και ό ποιητής τή έρχετο προς τον κόσμον, όπερ την κορυφήν του θράζου, ύψηλόν, όρασιόν, με την ισχυράν και φιλεόσπλαγγον κήρησιν του, ως διασκορπιστού εδύρησις και εισήρης.—Ηήγαυε, άήδον, πέτα να φωλιόσσης μέσα σιόξ κήπουσ των εδύνησμένων έρασιών και σκάρματε πάνω από την εδύνησιν των, για να είναι τελεία, όλα τά όδδα του όσματος σου και τού όρηγον σου.

Και τή ύνευρον επέτα για τή φωλιόσση μέσα εις τούς κήπουσ των εδύνησμένων έρασιών, γεμίζον με θέλιαν μελαγχολίαν την έρημοτήν νύκτι των.

Ηήγαυε, γελάδι, ξόληα, από τας όδσοροφάς, τούς άνωόιότηας ανθρώπους, τούς κορισμένους ανθρώπους, τούς εξήρηλέμετους ανθρώπους, και κάρηε προς τον κόσμον την άνευγιλίαν τής νέας άνόσειξος.

Και τή ύνευρον επέτα εις τας όδσοροφάς των καιόθιων και των άναπόσρων, γεμίζον με φαίδόσιμα την άδην τής άνθρωπινης έργασίας.

Ηήγαυε, γεράκι, πέτρινα όσάν θέλος από τή τόξον τής άυλιόλιςιον αυτιής άνησήςμης μου, με τας ίσας και όζέσις πέρυγας σου, έπίπεσε επί όλων των κακόων τής γής, και άτίρητιξέ τους, κτόσση την άλλίαν ζείαν.

Και τή ύνευρον επέταε γεγύρσον, εδδή, όδξ, όσάν θέλος, κατ' τον άνθρωπίνων κακίων και άδίκσιον, διασκορπίζον με την βραχηρήν κραγήν του και με τή γαρμά νύχτι του, τούς άλλήλους.

Ηήγαυε, όσάσις, και σέ, μικρό κορυδαλί, φτεροόγιος από τούς αδύκμας των άργών, άνήρσισε την άειόρμητην χερσίν σου διά τή όσμη, άνερίθε προς τον γαλάζιο όδραμό και τερτίξε και κελάδει έκεί για τον ένωτόν σου και νόμον.

Και τή ύνευρον επέτα επάνω από τας καθημερινάς συνηθείας και συνθόσεις, ίσοσρήσει τας εκνιήμιους πέρυγας εις τον εναοδιόσσητα άέρα, όλονν άνημλότερων από τή λοισλοδοσμήνα λειβάδια, ψάλλον για τον έαντόν του και μένον την ελευθέραν χερσίν του.

Αλλ' όταν είχαν πετάξει όλα τά ύνευρα και ό σάκκος κατέπεσαν ύδειος εις την γήν, άνημον λείπανον μετ' ζωνιάς ώρασιότητας, ό ποιητής εβήσινε τή μάτιμ, διά να κατιάζη την εξωφάνισιν των πουμάτων του μέσα εις τούς εκτεταμένους όριόσσις, άκολούθους κατέπεσε με τριάνταγμα όλων των μελώων, επάνω εις τον θράζον, παρα τή άχρησιον φορίον. Τότε τού επήλθεν άπροόδοκτος σιμφορά, παρατήρησεν, ότι ή άνέγεσός του τού ήτο καπιώδης, ότι ή περαιτέρω πορεία, ή άνάδουσις όνηγλότερον, κατέρωριπε τας δοκάμεις του. Άνερεσιζήθη τετραποδητή προς την άνωφρέσση, άλλά τή όόμας του χορόσπν και δυσνήσση σόμητος τον έπεσε προς τή κάτω, ως όλοσις, σρεδόν τού εβάνειστε, ότι είχε

Η κόρη του συνταγματάρχου Τζόστους, Αδς Έβινετ Τζόστους, ή όαση έχει τάκτισον χαμηνόμο, εις ένα της ζωών κατ' τήν παύθων δασκείας εις την Γκάθισσους Άλλαντι, δολίσιαν προς άνωφάνισιν των άνωφίμων σματιότιών.

Ενα καιόν άνωφάνισον, και τή ιδίαν σούησιν, έκείνο, όπερ δεν ήτο παρ' όδρον λιμπαρόν τής Φιλοξενόσις.

Κατήλθε και πάλιν, εξήτης ποτ' και εκόσιςση πριν να άνεωρη τον όρόσην ποτ' είχε χάρει. Τό πνεύμα του, τή όποιον είχεν ύπερβή τή ύψημ, ή θέλει τόρα να εξίσωθη με τούς ύμασιούς όρόσους τής πεδιόδος, να χαμηλόδη την ίδιαν φιλοδοσίαν, έως τή έπίπετον των άνθρώπων, των πληθών και των νεαυών ή άλλων. Η υπεινήσις τον επανώρησεν εις την σίσειν, από την άσπιαν ή άντικατοσιματός του ερόημου πέρυγαν τον είχεν άποακαρνήσει. Έπεσε δε κοντά εις τή κερκλίωμα, όσάν εις πόδας θεομού, πριν να τον άνωίξουν.

Άκοιόβωος εισήλθε και άνεγύρσισε τούς τοίχους και την στήγην του σπιτιού, τά παράθηρα και τας θέρας και τας σκαλαπεία. Άνεγύρσι

σαν δωαυτίως τὰ δένδρα και τούς διαδρόμους τού κήπου. Τού εφάνη όμως, ότι φώς διαφορετικών ήτο διακεχυμένων εις τὸν κήπον και εις τὴν οὐρίαν. Τό φώς τού παρελθόντος ήτο φώς διαφανές και γλυκύ τῆς ἀγάφης. Τοῦτο, ἀκτινοβολῶν και παρὰχρουν, ὡσάν φώς ἐργαστηρίου. Καί η Φιλοξενούσα δὲν ήλθε πρὸς συνάντησίν του, ὡς ἐκάμει τὴν ἄλλην φρονία, τειννοσα εις αὐτὸν καθαρῶταίας χεῖρας και προσφέρουσα μὲ τὰς χεῖρας τὸ γυνὴ και τὸ φρέσκο νερὸ τῆς ἐθνηναμῶσεως. Ἡ ὄψιαστα δὲν παρουσιάσθη και πάλιν. Τού εφάνη μόνον, ότι ήκουε τὴν ἀλλοιωμένην φωνήν εις τὰς μακρινὰς ἀιδούσας.

Επισήθε και εἶδε, κατὰ μήκος τῶν τοίχων, οχημένας μακρὰς οσειρὰς κλωθῶν και περιφραγμάτων, γεμάτων ἀπὸ περιεργὰ πηρὰ, λαιμαρχα και ἀσπαστικά. Ὑπῆρχον ἐκεῖ γλαυκῆς, μπούφοι, κοπῆκοι, κίσσαι, παγύοντα, ὠραίαστα πύλα και πύργους και ὄρθαι και λειρία, χωρὶς ὄμοια. Ἐξήγησε μὲ ἀνήσυχτα μῦθα, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ τὰ εἶδῃ, τὰ ἰδικὰ του ἀγαπημένα πουλιὰ, ἀλλὰ τὰ εἶδεν. Ἡ ποιητής, ἀπὸ περιεργασίας μὲ θελαν μεταγγαλῶν τὴν γούνα τῶν ἐπιτηχῶν ἐρασιῶν, ἀπὸ ἀνήγγειλε τὴν ἄνοιξιν εις τοὺς ἀνηήσυχους ἀνθρώπους, ἀπὸ εἰραρχεν ἕνα οσειρὸν σπῆρον καλωσύνης και δικαιοσύνης εις τὸν κόσμον, ἀπὸ εἰραγαθῶδης ἐλευθερίας τὴν ἰδὴν μέθην, ξαναγύρισεν εις τὴν πηγήν της. Καί ἐκεῖ ἔμισινεν οὐχ μάλιστος. Ὁ οἶκος τῶν ἀνείρων δὲν κατοικεῖτο πλέον ἀπὸ τὴν ἔκπνοσιν. Ἡ Πραγματικότης εἶχεν ἐλθεῖ, μὲ τὸ θάρρος τῶν πρακτικῶν ἐμπειρῶν ἐρασιῶν, νὰ διεκώδη τὴν παλαιὰν φιλοξενουμένην και ἐγκατεστάθῃ ἐκεῖ ἀδιασχιτῶς. Ἡ ἀρδὴν, ἡ χελιδὸν, ὁ ἰέραξ, ὁ κοροδαῖός, ἐπρέμαιο εις τοὺς τοίχους, μὲ τὸ κερὰναι διαπερασμένον ἀπὸ ἕνα κισρὶ και μὲ τὰς πτέρυγας ἀρχητόσας ἐλευθέρως εις ἕνα ὑμοίωμα πῆσεως.

Ὁ ποιητής ἠρόνθη τὴν καρδίαν του νὰ σφιγγεται ἀπὸ ἀγαθίας. Ἔνας ανασκαπὸς τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ θασανοιτήριον τού νὰ διεκῆ τὴν νέαν ζήτην νὰ περᾷ εις ἐκείνην τὴν οσειρὰν τῶν οκαυμένων μεγάλων πτηνῶν, μὲ τὸν τυραννικὸν θυμὸν της, ὀπερήματος και ἐχθροσῆς.

Ἐξήλθεν, ἀπεσύθη ἀπὸ τὸν κήπον, ζιτηρίζην εις τὴν πέτρην τοῦ ἀγκυλιόμοσος, ἔκλιπε τὸ ὕψηλὸν μέτωπον, τὸ ψυχρὸν ἰώρα, εις τὸ γόνυ, και ἔκλιπε.

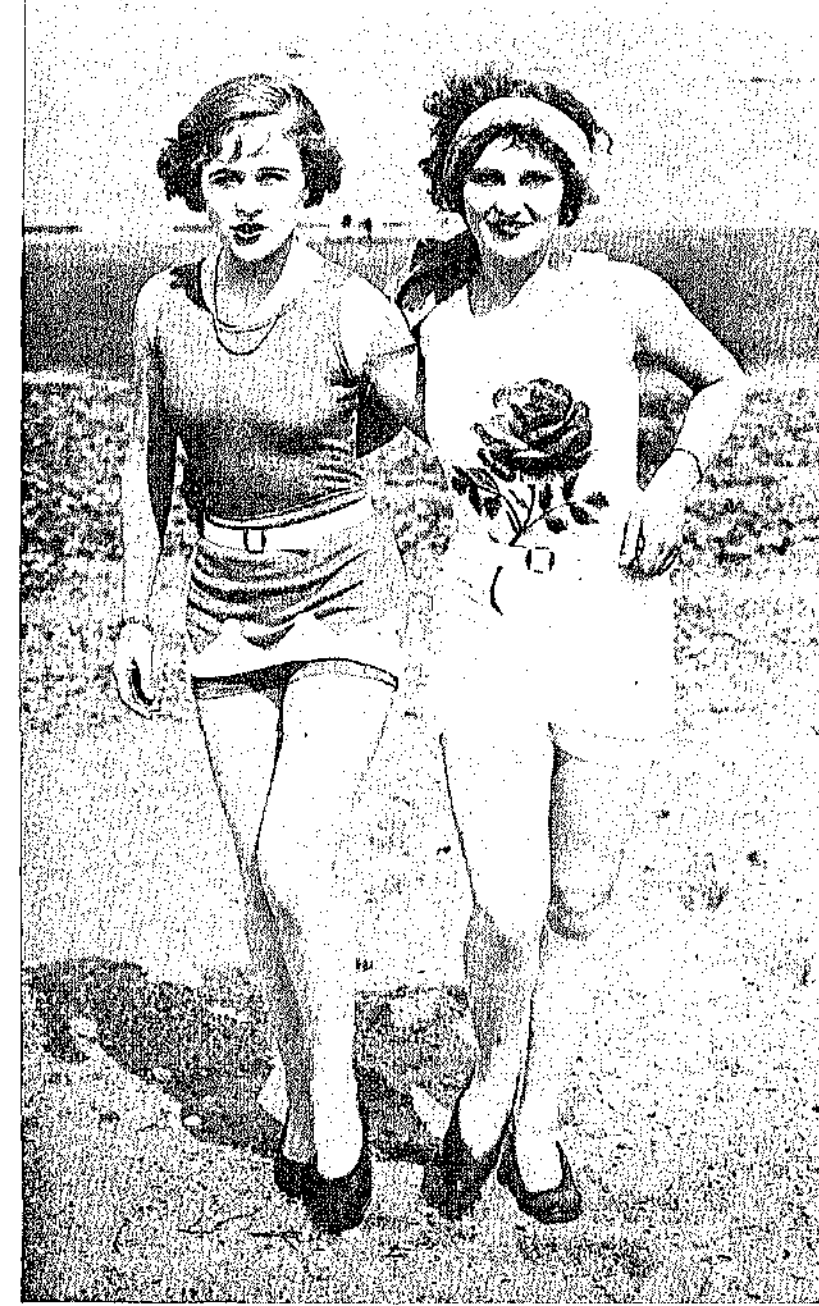
Αἰαὶ κλαίεις, ποιητᾶ, ἦν ἡ ἔκπνοσιν εἰρηανοῦ, φορευθεῖσα, κατὰ τὴν ἀποσίαν σου ἀπὸ τὴν ἰσχυροσῆσαν παρειαοσιν;

Αἰαὶ κλαίεις, ποιητᾶ, εἰν τὰ ὄνειρα τῆς σπαιτάλης σου, δοθέντα εις τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν τὰ ἐμάλεσαν, κατέληξαν, θαλασσομῆνη, εις τὴν καρδίαν τῆς Πραγματικότητος;

Αἰαὶ κλαίεις, ποιητᾶ, εἰν δὲν ἐπανειρηλαχῆς τὴν ποιησιν; Δὲν γνωρίζεις, εἰν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρῆσῃς τὴν ἀνωφρέτιαν τῆς ὑπερηφανείας διὰ τὸν γλυπασμένον και ἀλλοθηρὸν δόμοον τῆς ταπεινότητος; Δὲν γνωρίζεις, εἰν ἡ πραγματικότης εἰναι λεία πρὸς ἀραρχῆν διὰ τοὺς ἰσχυροὺς, και ὄχι μία Παταγία, διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, διὰ προσεσχῆν και λαιτριάν; Δὲν ἠξούεις, εἰν ἔπρεπε νὰ σταθῆς ἐκεῖ πάνω, μὲ τὸ μέτωπον εις τὸν οὐρανόν, ὅπως ἀποθάνῃς;

(Ἐκ τού Ἰταλικῶ).

Δ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἡ νέα μόδα τού μανάου. Ἀπὸ τὰς εἰαδείξῃς τῶν συμριῶν τῆς Ἑταίρειας Λουδοβίκου 14ου, εις τὸ ξενοδοχεῖον Μπάρκος, ἐν Νέῳ Ὑόρκῳ.

ΟΙ ΜΕΓΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΔΥΣΤΥΧΟΥΝΤΕΣ

ΟΙ ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΠΕΝΣ

Σ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ τού ΧVΙ αἰῶνος ὁ διάσημος ζωγράφος Πέτρος —Ρούμπενς— εἶχε δὴ παρὰ τὴν ζωὴν σιροφῶσεων και ἀδελφότητος. Δὲν εἶχεν ἀποκτήσει ἀκόμη φήμην και τῶσος στή σοφίτα πενήτρου ξενοδογεῖου, κοινὰ σὸ παλάτι τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων. Ὅταν ἐκέρδιζε ζωήματα πουλιώσας ὄχι και σὲ μεγάλη τιμὴ τ' ἀριστογενήματα του, τὰ εοπαταλοσθε διασποδοσῶσας και δὲν ἀργουσε νὰ μείνῃ πάλιν ἀπένατος. Καί αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχε φτάσει νὰ χωριστῆ ἀφικετὰ μνηστικά σὴν ξενοδόγο του. Ὁ ξενοδόχος, ἀνθρώπος ἀπλοῦς και ἀργουκός, μὴ πολυκατακαθαινοντας ἀπὸ τῆς ὄρτατες τῆρας, σιροφουοσθε τὸν Ρούμπενς ζήτησας τὰ ζωήματα του. Ἐπρόσθε μάλιστα πολλὰς φρεσὲς σὸ σημείο νὰ τοῦ ἀνηκεριφῆσεται μὲ τῶσπο δάνασο και ὑβριστικό. Μὴ μῆρα τὰ πράγματα ἐπράσασαν σὸ ἀπροσῶροτον. Ὁ ξενοδόχος ἦταν ἀμετάπειτος καί ἀπειλοσθε τὸν Ρούμπενς μὲ ἔξωσαν. Ὁ Ρούμπενς ἀναγκάσθησθε ἰτέ νὰ ξερκαρῶσθῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα πινάκῃ του και νὰ τὸν σιελῆ νὰ τὸν πουλήσῃ ἀπὸ 1200 λιβρῶν. Ὁ ἀπεσιταμῆτος, ὁ ὁσίουσ ἀνέλαθε τὴν πώλησῃ, δὲν ἄργησεν νὰ γούσῃ κουβαλιώσας μετὸ του τὸ ἀριστογενήμα σὸτὸ.

—Δὲν δίνουσ περισσότερο ἀπὸ 800 λιβρῆς, εἶπε σὸν Ρούμπενς.
—Ἔνας Ρούμπενς 800 λιβρῆς, εἶναι σίτσος! ἐφώναξεν ὁ Ρούμπενς και κομιμάσασε τὸ ἔργο του.

Ὁ ξενοδόχος μολῆς ἐμαθε τὴ σκητὴ αὐτὴ ἐγινεν ἔξω φρονῶν. Μπῆκε σὸ δομοκίτιο τού Ρούμπενς και τού ἐξήγησε νὰ φύγῃ ἀσθημερόν. Ὁ Ρούμπενς ἐνπειροσῆσθῃ ἰτέ ἕνα μεγαλοσρῶς στέλδιο. Ὑποσχῆθησθε σὸν ξενοδόγο πῶς θὰ τὸν πλῆρωσεν ἀσφαλῶς ἐπὶ 8 ἡμερῶν. Ὁ ξενοδόχος τὸν ἐπισπασθε και δέχθησθε τὴν τελευταία αὐτὴ προσθεομία. Ἐπει' ἀπὸ αὐτὸ ὁ Ρούμπενς κλείσθησθε σὸ δομοκίτιο του και δὲ φανῆσθαι σθεδὲν κωλυθῶν. Ὅταν ὄμοιως τελευτωσε και ἡ ὄγδοῆ ἡμέρα κατέθησθε και σὺνήσθησθε τὸν ξενοδόγο του. Ὁ ξενοδόχος βλέποσας τὸν ἀπλοσθε τὸ

ζέρι ἔτοιμος νὰ πληρωθῆ. —Τὰ ζωήματα σὸς τῆρσασ σὸ δωμάτιο, ἐπάνου σὸ τραπεζῆ, εἶπε μεγαλοσρῶσῶς ὁ Ρούμπενς καί ἔφρυνε.
Ὁ ξενοδόχος λυσοσθεσ ἀπ' τὸ κακό του και οὐρλιαξῆ: —Α', τὸν μογοιταῖζῆ! Τὸν κλέφτη! Τὸν ἀκαμάτην, πῶ θὰ μοῦ πᾶρῃ!... Ἐξῆφρα τὸ μῆτι του ἔπεσε σὲτῆν κλειστή γιουλάνα και σκέφθησθε πῶς ὁ Ρούμπενς θᾶγε ἀσφαλῶς ἀρῆσῃ ἐκεῖ τὰ ροσῆα του. Ἦταν καί αὐτο καίτι. Μποροσθε νὰ τὰ πουλήσῃ και ν' ἀποζημιωθῆ. Ἐπρεξε λοιπόν, ἀνοιξε τὸ γιουλάτι και κρηνγῆ ἀγαλλιῶσεως τῶς ξῆφρυνεν ἀπὸ τὸ σίθμι. Τὸ γιουλάτι ἦταν γεμάτο ροσῆα, γεμάτο θαυμάσιες θελοδῆσιες φρεοσιῆς. Ὁ ξενοδόχος χοροπηδῶσθε ἀπ' τὴ χαρὰ του...

Τέλος πλοσῶσ καί ἔπλοσθε νὰ πᾶρῃ ὄλον αὐτὸν τὸν ρουχιόμον. Τὰ χέρι του ὄμοιως σὺνήσθησαν καί αὐτὴ τὴ φροσά τὸν τοῖχο, τὸν τοῖχο τῶν ζωγραφισμένων, τῆς ζωγραφισμένους σασίδες, τὸ τίποσ! Ὅλες ἐκεῖνες οἱ φρεοσιῆς ἦταν φρεοσιῆς ἀπ' τὸν Ρούμπενς μὲ θαυμασία τέττην, ὡσετὶ νὰ φανῆσθαι ἀληθινῶς.

Ὁ ξενοδόχος ἄρρησθῆ: —Δὴ τὸν παλησοσραῖζῆ, τὸν κανάρια, δὲν θὰ τὸν πετῶσθῃ πουνενά! Κι' ἀμῶσως ἄρπασθε τὸ ζωγραφισμένον τραπεζῆ και τὸ κλειδοσθε σὸ δολγιο, πῆρας δὲ τὴ γιουλάνα μὲ χροσῆμα.

Δὲν ἄργησεν ὄμοιως νὰ γίνῃ ἐκδοσῶς ὁ Ρούμπενς. Συγχορῶσας τὸ πάθημα τού ξενοδόχου ἐγνώσθη σ' ὄλο τὸ Παρίσι. Καί πολλοὶ ξένοι ζητοσθεσαν νὰ περᾶσθῃν τὴ νύχτα τοὺς σὸ ἀπερῆσθῃ δωμάτιο τού καλλιτέτρου. Μὴ μῆρα μάλιστα ὁ ξενοδόχος πούλησθε και τὸ περὶσθῃμ τραπεζῆ μετὰ τὰ ζωγραφισμένα νομῆματα σ' ἕνα Ἐγγλέζο. Παρ' ὄλα ταῦτα ὁ ἀφελῆς και φιλοσοφῆματος αὐτός ἀνθρώπος δὲν μποροσθε νὰ καταλάβῃ τὴ τρέλλα εἶχε πῆσει τὰς ἀνθρώπους μετὶ τῆς μολῆσοσρας ἐνδῆς ἀπένατος... μογοιταῖζῆ!...
Α. ΑΡΑ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6,000,000

ΕΣ ΟΛΟΚΑΗΡΟΥ ΚΑΤΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τηλ. Διεύθυνσις: «ΒΑΝΙΝΤ» (Λεωφόρος Πανεπιστημίου, 69). Αριθ. Τηλεφώνου: 406

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ: Ἐν Μυτιλήνῃ, Ρεθύμνῃ, Ἰωαννίνουσ, Σέρραουσ, Λευκαδί, Ἀστακῃ, Ξυλοκάστρον, Κυθήροουσ, Πάρορ, Τήνῃ, Καρδαμυλῇ, Ἀμαλιαδί, Νεμέσ, Λοῶρα, Φιλιατροῖουσ, Ἰερατίῳ, Φλωερῆν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΛΙΘΕΑ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρόεδροσ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ

Ἐντιπρόεδροσ ΚΩΝ. ΣΤΑ-Ι-ΚΟΣ
Σύμβουλοσ ΑΝΤ. ΠΡΕΚΑΣ
Σύμβουλοσ ΠΑΝ. ΚΥΒΕΛΛΟΣ
Σύμβουλοσ ΘΕΟΔ. ΚΟΥΚΟΥΛΗΣ
Διευθύνουσ Σύμβουλοσ: ΑΛΕΞ. ΦΑΡΟΣ
Ἐντετ. Σύμβουλοσ: ΑΝΤ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σύμβουλοσ ΑΡΙΣ. ΚΟΥΜΑΡΗΣ
Σύμβουλοσ ΓΕΩΡ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ
Σύμβουλοσ ΓΕΩΡ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
Σύμβουλοσ ΔΗΜ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ
Σύμβουλοσ Διευθύνουσ: ΓΕΩΡΓ. ΔΑΓΚΑΝΣ
Διευθύντησ: Σ. ΚΑΡΔΑΡΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΚΑΘΑΡΕΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ

- 1) Προεσφλῆσις ἐμπορικῶν γραμματίων, μισθῶν και συντάξεων.
- 2) Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρω ἐμπορευμάτων, τίτλων και τιμαλφῶν.
- 3) Προκαταβολαὶ ἐπὶ φοροτικῶν ἐγγράφων.
- 4) Ἐνυπόθηκα δάνεια.
- 5) Ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρω τίτλων και ἐπὶ ὑποθήκῃ.
- 6) Χορηγῆσις εις γεωροκτηματίας.
- 7) Συμμετοχὴ εις ἐπιχειρήσεις πάσης φύσεως.
- 8) Ἀγοραπωλησῆα ἑξωτερικοῦ συναλλάγματος.
- 9) Ἀγοραπωλησῆα διὰ λογαριασμὸν τρίτων ἐπὶ προμηθείᾳ.
- 10) Ἐκδοσῆς και πληρωμῆ ἐπιταγῶν, ἐντολῶν και πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.
- 11) Ἐίσπραξις συναλλαγμάτων, φοροτικῶν και λοιπῶν ἀξιοῶν.
- 12) Παραλαβαὶ, Ἐκτελωνισμοὶ, Ἐναποθηκεύσει, Ἀποτολοῖ.
- 13) Φύλαξις τίτλων και λοιπῶν ἀξιοῶν.
- 14) Ἀσφάλεια πάσης φύσεως.
- 15) Διεκπεραιῶσῆς οἰαοῆσποτε φύσεως ὑποθέσεων τρίτων και πληροφορία.
- 16) Καταθέσει ἐν ὄψει, ἐπὶ προθεομία και εις τὸ Ταμιευτήριον εις Δραχμάουσ και εις Συναλλάγμα.—17) Εἰδικαὶ καταθέσει εις Δραχμάουσ και εις Συναλλάγμα δι' ὄρισμένους σκοπούς.

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΟΨΕΩΣ:

Εἰς Δραχμάουσ και Συναλλάγμα 5 % ἐτησῶς.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ:

Εἰς Δραχμάουσ και εις Συναλλάγμα:

- διαρκαίας 3 μηνῶν 7 % ἐτησῶς
- » 6 » 8 % »
- » 1 ἔτους και πλέον 9 % »

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ:

- α'. Εἰς Δραχμάουσ μέχρι 50,000 7 % ἐτησῶς
- β'. Εἰς Συναλλάγμα 6 % » ἐλευθῆρον φόρου.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

Διὰ καταθέσει ἐπὶ ὄρισμένῳ σκοπῷ ὡς ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εις ἐνυπόθηκα δάνεια ἢ εις συμμετοχὴν εις διαφόρους ἐπιχειρήσεις, γίνονται ἰδιαίτεροι συμφωναὶ και ὄροι.

ΜΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της 7ης Σελίδος)

δοχοι του κ. Βενιζέλου εις το κόμμα των Φιλελευθέρων έβγαλαν την χώραν εις όχι εχθράστον θέαν από εξωτερικής άποψείας. Αί μετά της Ρουμανίας διαπραγματεύσεις προς άνάπτυξιν στενότερων σχέσεων, είχαν σταματήσει. Αί σχέσεις μας μετά της Σερβίας εκινούνενσαν να γίνωσιν εις διπλωματικήν οηξίν. Ο πρωθυπουργός της Βουλγαρίας επροσέπειτο το Βελιγράδιον. Καί ή Τουρκία, έφοδον άποικισμίνην την Ελλάδα, έδόκησε να καταστή ησχυρόν αίτημα κατά του έλληνικού έθνους, απείλοσασα διά της άστυνομίας της τον Οικουμενικόν Πατριάρχη. Καί μόνον διαν ήγειράμεν σφοδρόν άγώνα εναντίον της εξωτερικής αυτής πολιτικής, διακέρθησαν οι Φιλελεύθεροι να άπευθυνθούν εις τον κ. Βενιζέλον και να ζητήσουν τας συμβουλίας του. Εβρόθησαν δέ άπαρχοί του κόμματος εις την άδουνην θέαν ν' άκούσων πολιτικής άληθείας εκ μέρους του έν ηη ξένη αρχηγού των, οοις και καταδικασεν άπεριφράστως την στάσιν των έν ηη Συνέλευσι της Κοινοτίας των Έθών και τούς διέταξε να άκολουθήσουν ώς εξωτερικήν πολιτικήν εκείνην,

την όποιαν ήρεϊς, οι Δημοκρατικοί, είχονεν χαράξει έν ηη Κυβέρνησι και άκδεινόμενοι, εδωκόμενοι έν ηη άντιπολιτεύσει. Ηνυγιάσθησαν ούτοις οι άρχηγοί των κομμάτων της Δεξιάς να στελέγων άποκόμωσιν την εξωτερικήν των πολιτικήν και ν' άκούσων τας ήμετέρας άπόψεις.

Χάρις εις την επέμβασιν του κ. Βενιζέλου κατώρθωσε να άκρωσθ ή το πρωτόκολλον των μειοσητήτων και να θεκτωθούν αι σχέσεις μετά της Σερβίας, εδδθη δέ και καλλιτέρα κατείνωνται εις τα ζητήματα τα έλληνοτουρκικά, ούτως ώστε να άπάρχη έλλις να εισέβημεν και πάλιν εις περιόδον ένδοικης θραύτητος και να εξασφαλισθών τα πλεονεκτήματα, τα όποια ή εργαθίδουσι της Δημοκρατίας προεσάρειεν εις την Ελλάδα.

Ός γνωστόν, το στρατιωτικόν πρόγραμμα μιας χώρας είναι στενώς συνδεδεμένον με την εξωτερικήν της πολιτικήν. Δι' αυτή, πριν άρθωσιν τον κ. Ρέντην, τον παρεκάλεσα να μου είπη όλην γινά και περί της στρατιωτικής θέσεως της χώρας.

—Έπλ ή βάσει της διαγραφείσης υπό της

Δημοκρατίας φρεσισητικής εξωτερικής πολιτικής, απήτησεν ο κ. Ρέντης, εδδλον είναι να καθωρισθ ή και το στρατιωτικόν αυτής πρόγραμμα. Τοότο και' άνάγκη θα ανίσταται εις τον περιορισμόν της ένεργού στρατιωτικής δυνάμεως, την ελάττωσιν της στρατιωτικής θρησίας, την εκπαίδευσιν των μητρώων σιελών και τον καταρισμόν μεγαλειέτων έθροδικών σιελών. Η άναπόσις και σιελήσους του όπλισμού και του έλικού έπιστρατεύσεως θα γίνη βαθμιαίως, ούτως ώστε να μη επιβουνηθ ή άερόθμος ο προσπόλογομος του Κράτους. Έξ άλλου, το ναυτικόν πρόγραμμα θα λάβη χαρακίτρα καθαρώς άμυντικών και διά επιδιωχθ ή συγκρότησις έλαφρού σιάλου και έποδρχίων, έν συνδυασμώ προς την άνάπτυξιν των άεροπορικων δυνάμεων της χώρας. Ο συνδυασμός μιας φρεσίνου πολιτικής προς την μεθοδικήν διοργανώσιν των στρατιωτικών και ναυτικών δυνάμεών μας, προώριεται να άξασφαλίσω επί μακρά ή ην ειρήην και να επιαρθή εις τούς Έλληνας να άποδών σιελείον ησυχίας και πολιτισμού εις την Βαλκανικήν και την Ανατολήν.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της 10ης Σελίδος)

και τή χρονογραφήματά του φέρουν καταφανέσιση την ώροφριά του ήφους του γιατι, όπως το Λόγμα, δέν περιωρίζονται μέσα ο' άνωμένους τήσους διατυπώσεως, αλλά ο' αυτά ο' συγγραφέας άφίνεται έλευθερος ν' άκολουθήσω ήλα τα μοναίτια της παρατηρήσεώς του, τοδ κεγιοδ του και της έπιπευσεώς του. Σ' αυτά ο' Μελάς φάνεται από ποδ είναι: ένας συγγραφέας ούσιος! "Ο,τι κ' άν γράφω δέν είναι ποδ κοινό και διαβάζεται πάντα μ' εδχαρίσιση. Το σκόημα, ή θαθεία παρατήρησις, ή φρεσινάδα άνακατεόσεται με την όμοια περιγραφή, ή όποια ζωντανείει ήτι περιγράφει, και κάποιε με μιά λογική έξασα. "Όλα αυτά τα σιελεία του Μελά τα θεόκει κανείς πλοόια σιημένα άνάμωσα σιδ έργο του. Γι' αυτό, μολόντι το περισσώτερο μέρος του έργου αυτού είναι γραμμένο με την ήμερα, άναγκαστικά, για την καταθέσιν αυτή, ποδ λέγεται έρημερίδα, το έργο του από δέν φέρει ποδ ή ση μαγιά της άκειάς και της βίης, αλλά διατηρείται πάντα σιδ έπίπεδο του φιλολογικού έργου.

Υπόχουν πολλοί, οι όποιοί λυκοδνται ελικρινώς, διότι ο Μελάς δαπανά το μεγάλο του ταλέντο, γράφοντις σιης έρημερίδες, αντί, έγκαταλείπων την δημοσιογραφία και την πολιτική, ν' άφροισθ ή εις την συγγραφή έργων καθαρά φιλολογικών—άπ' εκείνα ποδ μένουν και ποδ πλουτίσουν ένα τόπο. "Αληθινά, θα ήπο ενήξες έργο άν το έκανε. "Αλλά—είναι πλέον από σιηθήσει, είναι από μιά ένστικτική άνάγκη να επικονισωθ ή καθήμερινα και πλατεία με το κοινό,—ο Μελάς δέν θέλει να το κάνει. Πρέπει λοιπόν να περιορισθ ή κανείς να τον δη όπως είναι. Καί τέτοιος, όποιος είναι, ο Σπύρος Μελάς, είναι και πάλιν μιύ από της μεγαλειέσεως φρεσισημίας των συγγράφων έλληνοικων γραμμάτων, εκείνος, ο όποιος έχει γεννηθ ή με το περισσώτερο ταλέντο....

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ ΙΤΑΛΙΚΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

"Υπολογίζεται ήτι ή Ρώμη έφθασε, κατά την 1 Φεβρουαρίον, πληθυσμόν 600.000 κατοίκων. Η άδξήσις της πόλεως ούδεν έχει το όποσον να την είνωη. Η θτοιμηγία εκεί είναι όλιγον άνεπιτηγμένη, ή δέ Ρωμαϊκή βπαιθός χώρα, όσα ποδ άρατός καταφωμένη, ποδζει ποδ θραδέως ένα άσηματον σιήρημα εις την πρωτεύουσιν. Μόνον άφότου έτερωσιθ ή ο πόλεμος οι χωρικοί της Σικελίας και των νοτίων μερών της χερσονήσου ήλθον, εις άριθμούς κάπως σιηματικούς, να εργασιασθών εις την μητρόπολιν.

"Αντιζήλια έφίσταται μεταξύ των δύο μεγαλειέτων πόλεων της Ιταλίας, της Νεαπόλεως και του Μιλάνου. Η πρώτη ήτο, ποδ ήμέσεος αίώνος, ή πόλις ήτις είχε πληθυσμόν κατά ποδ περισσώτερον. "Αλλ' ή εδημερία του Μιλάνου έπέφερεν εις το τέλος εξίσωσιν των πληθυσμών, κατά το 1922, κατόπιν δέ έδωκε την πρώτην θέσιν εις την μεγάλην Λομβαρδικήν πόλιν, ήτις ήσθρει εις τας άρχάς του έτους εκείνου, 819.000 ψυχάς, έναντι 772.000 κατοίκων της Νεαπόλεως. Η τελευ-

ταία αυτή πόλις, εκ ζηλουντίας, περιέλαθον εις την δημοικήν περιοχήν της πορικά μικρά μέρη των περιχώρων, συμπεριλαμβάσασα από αυτά 78.000 κατοίκους, εις τήσων όπιοι να θριαμβέση, με 850.000 ψυχάς, έναντι της προς θορράν αντίπαλου της. "Έπλ πλέον ή Νεάπολις διατείνεται ήτι περιλαμβάνει από το Λοντζόλες έως το Τόρρε Δελ Γκαρκο, την ζώνην των Κοινοτήτων, την όποιαν περιθρέχει ο κόλπος της και ήτι υπερβαίνει, ως προς τον πληθυσμόν, το εκαιομήριον, δυνάμηνη έτοι να μηκηρίζη το Μιλάνον.

The HELLENIC PHONOGRAPH CO.

532 - 8TH AVE., NEW YORK CITY

ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ COLUMBIA, VICTOR

Πλήρης συλλογή δίσκων όλων των Έταιρειών.—Ρόλο Πιάνου των Έταιρειών. R. S.

ΣΤΕΦΑΝΑ ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΒΑΡΤΙΣΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ DORROS BROS.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

με μικράς δόσεις

Πλήρης εικονογραφημένος κατάλογος άποστέλλεται δωρεάν εις τον αίούοντα

Ο ΚΑΦΕΣ ΜΑΡΚΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ "ΟΘΩΝ"

Είναι ο άρωματικώτερος, γνησιώτερος και γευστικώτερος όλων των καφέων. Ο μόνος καφές ποδ εδχαριστεί τοδ πάντας.

GREEK-ARABIAN COFFEE CO. 360 PEARL STREET, NEW YORK CITY

ΛΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1906:

ΕΔΡΑ*ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΚΑΙ ΠΑΤΡΑΙΣ:

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ	15.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ	> 260.286.378
ΑΠΟΘΕΜΑ	> 894.817

Η ΛΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΑΛΑΜΒΕΝΕΙ ΤΗΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

The Popular Bank of Greece

SPECIAL SERVICE FOR AMERICANS. — REMITTANCES.
COMPETITIVE EXCHANGE DEALINGS.—DEPOSITS.
AMERICAN METHODS.

ΧΡΕΙΩΔΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

"Αν σκέπτεσθε να ταξιδεύσητε δι' Ελλάδα ή εις οποιονδήποτε μέρος της χώρας δια τας διακοπάς σας, εστέ θέβαιοι, να ελήθητε εις τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑUFFMAN και αγοράσατε ὅλα τὰ ταξιδιωτικά σας χρειώδη. Ἰδιαίτερα πώλησις σεντονικίων και βαλιτσῶν κατὰ τὸν μήνα Ἰουλίου.

ΜΠΑΟΥΛΑ ΚΑΙ ΒΑΛΙΤΣΕΣ

Γίνεται ἀπὸ τὸ καλλίτερον ὕλικὸν ποῦ δύναται ν' ἀγορασθῆ. Ὅλα τὰ Σεντόνια και Βαλιτσάι εἶναι ἰδιαίτερος διατιμημένα κατὰ τὸν μήνα Ἰουλίου. Μία τόσοσ μεγάλη συλλογὴ ὥστε νὰ ικανοποιηθῆ κάθε γούστο.

ΕΝΔΥΜΑΤΑ KURPENHEIMER ΚΑΙ HICKEY FREEMAN

καὶ κομψότητα και διακρίνονται διὰ τὸ θαυμάσιον ράψιμόν των. Τὰ καλλίτερα στάηλς ... \$40 ἕως \$75. HICKEY FREEMAN και ἄλλες μάγκες δι' ἄνδρας οἵτινες ἀπολαμβάνουν καλὰ ρούχα ... \$45 ἕως \$90. ΦΟΡΕΣΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΕΣΤΗΝ δι' ἄνδρας και νεανίας, εἰς μεγάλην συλλογὴν, εἰς τιμὰς χαμηλάς.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ "Κ. Ο." ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΑΜΩΝ ΑΝΔΡΙΚΑ ΨΑΘΑΚΙΑ

Τὸ ἀνδρικὸν ὑπόδημα. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἐκτιμῶν ὑπόδηματα «Κ. Ο.» ἐπειδὴ εὐρίσκουν εἰς αὐτὰ συνδυασμόν, στάηλ, ἀναπνευστικότητα, καθὼς και καλὴν ποιότητα ... **\$8.50**

Διὰ τὴν Νύμφην:—Συλλογὴ νυμφικῶν φορεμάτων πολὺ ὡραίων στάηλς, νυμφικῶν πέπλων και στεφάνων, καλτσῶν, ὑποδημάτων, μεταξωτῶν ἐσωροσῶν, ἀσημικῶν, χρυσαφικῶν, διαμαντικῶν—κάθε χρειώδους διὰ τὴν περίστασιν. ΔΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΒΡΟΝ:—Φορέματα Κυρpenheimer, φουλ ντρέζ, ἢ ἀπὸ τὸ συντηρητικὸν μαῦρον, τὸ κατάλληλον διὰ τὴν περίπτωσιν. και ἄνω **\$2.45**

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Μία θαυμασία συλλογὴ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ τῶν νεωτάτων στάηλς. Ἐν ὄργανον ὅπερ χρησιμοποιεῖται εἰς Ρέστοραντς, Κλόμπς, Χάουζες, Μπόρντιγκ Χάουζες και ἰδιωτικά σπίτια. (Κανονίζομεν διευκολυντικὰ πληρωμάς).

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ

Μία ὡραία συλλογὴ χρειωδῶν διὰ μικρὰ ἐντὸς πολὺ ὡραίων κιβωτίων. Μία μεγάλη συλλογὴ μεταλλίων, σταυρῶν, ἐστολισμένων και ἰσλῶν λαμπάδων.

Ἐλλήνες διεκρινεῖς πρόθεμα νὰ σὲς ἐξοτηρηθῶσιν πάντοτε:
Γεωργία Κορμπιλλὰ
Χρῆστὸς Γεωργιάδης
Χάροης Πάσας

KAUFMANN'S
"THE BIG STORE"
5th AVE. SMITHFIELD & DIAMOND STS.
PITTSBURGH, PA.

Ψωνίζετε πάντοτε μέσῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ διαμερίσματος, ὅπερ κείτα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς 5ης Λεωφόρου Ὑπόγειον. Ἐισόδος πρὸς τὰ ἀριστερά.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΙΨΑΚΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΟΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΔΡ. 95,000,000 ΔΡ. 1,200,000,000

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

<p>ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΑΙΓΙΟΝ ΑΜΦΙΣΣΑ ΑΡΓΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΟΝ ΒΟΛΟΣ ΓΥΦΘΙΟΝ ΑΓΕΑΡΑΤΕ ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ ΔΡΑΜΑ ΖΑΚΥΝΘΟΣ</p>	<p>ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΙΘΑΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΚΑΒΑΛΑΑ ΚΑΛΑΜΑΙ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ ΚΑΡΥΘΙΑΣΙ ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΚΑΣΤΡΟΝ (Αθήνας)</p>	<p>ΚΕΡΥΡΑ ΚΙΛΙΚΙΑ ΚΟΖΑΝΗ ΚΟΪΝΟΧΟΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ΛΑΜΙΑ ΛΑΡΙΣΣΑ ΛΕΙΒΑΔΙΑ ΛΙΜΝΗ (Εσθίας) ΜΕΣΣΑΠΟΛΙΣ</p>	<p>ΝΥΤΤΙΑΝΗ ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ ΣΑΛΟΝΗ ΠΑΤΡΙΑΙ Η ΒΙΡΑΙΕΥΣ ΠΟΡΤΑΜΟΣ (Κορινθίων) Η ΥΨΙΣ Η ΡΕΒΕΖΑ ΡΕΘΥΜΝΟΣ</p>	<p>ΣΑΜΟΣ (Ησθί) ΣΙΠΛΩΤΗ ΣΥΖΟΣ ΤΡΙΚΚΑΛΑ ΤΡΙΠΟΛΙΣ ΥΔΡΑ ΣΑΛΑΚΙΣ ΧΑΝΙΑ ΧΙΟΣ</p>	<p>ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙΡΟΝ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔΑ ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΣΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑ</p>
---	---	---	---	---	---

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ ΚΑΙ ΘΟΡΕΙΟΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Ἐν ὄφει, ἔτι εἰς πρώτην ἑτήσιον ... 3 1/2 %	Ἐπὶ προθεσμίῳ 1 ἔτους ... 4 1/2 %
Μὴ δεκαετηθήμερον προθεσμίου ... 4 %	ἔτι 2 ἔτων ... 5 %
Ἐπὶ προθεσμίῳ 6 μῶν ... 4 1/2 %	ἔτι 5 ἔτων ... 5 1/2 %

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

δέχεται δευτέρας καταθέσεις ἐν ὄφει και ἐπὶ προθεσμίῳ εἰς Δολάρια, Αἶρας Ἀγγλίας, Φράγκα Γαλλικά και Ἰταλικά Λιρέτας, ἀποδοτέας εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα, εἰς τὸ ὅποιον ἔγινεν ἡ κατάθεσις.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΝ ΒΟΣΤΩΝΗ
ATHENS BANKERS' CORPORATION
216 STATE STREET BOSTON, MASS.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ, ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΠΙΛΑΓΡΑΦΙΚΑΙ ἔντολα εἰς Ἀσχαμὶς και εἰς Ἀλλῆσια.
SPECIAL CHECKS εἰς Δολάρια ἐκδίδεται ἀγορῆς και εἰς Ἀσχαμὶς, πληρωτέα εἰς οἰονδήποτε τὸν ἐν Ἑλλάδι Κρατικῶν τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἄνευ προειδοποιήσεως και ἐξόδων.
ΕΠΙΤΑΓΑΙ και ἘΝΤΟΛΑΙ εἰς Δολάρια, πληρωτέα ἐν Ἑλλάδι εἰς αὐτοῦσιν Ἀμερικανικῶν νόμισμα.
ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΪΡΟΝΟΜΙΣΜΑ.—ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΡΑΧΜῶΝ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ.—ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΕΩΓΡΑΦΑ.

BANK OF ATHENS
25 PINE ST. NEW YORK

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

₯ ΚΕΦΑΛΑΙΑ
₯ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΔΡ. 240,000,000

₯ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
₯ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΝΟΜΩ 2677 (1921)
ΔΡ. 30,000,000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΡ.
2,850,000,000

ΠΡΟΞΕΦΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

Συνιστάται θερμώς εις τούς μετά της Τραπεζῆς συναλλασσομένους ὅπως πρὸς ταχύτεραν διεξαγωγὴν τῶν ἐπιθεσῶν τῶν, ἀποφρεύσασιν νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικοῦντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πᾶσαι τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν:

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS - GREECE

Τηλεγραφικὴ Ἀπόδοσις: NATIONBANK.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

δέχεται ἐντάσεις καταθέσεων εἰς ἀρχαῖα καὶ εἰς ἕνα νομισματὶ (συναλλάγματι), ἀποδοτίας εἰς πρῶτην ζήτησιν, ἢ μετ' ὀρισμένην προθεσμίαν, ἢ διαρκείας. Αἱ καταθέσεις εἰς ἕνα νομισματὶ ἀποδοῦνται εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα, εἰς τὸ ὅποιον ἔγινε ἡ κατάθεσις.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Ασπίδιον) ΛΥΡΙΝΙΟΝ ΑΙΓΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ (Δελφικόν) ΑΔΜΥΡΟΣ ΑΜΦΙΣΣΑ ΑΡΧΑΪΑ ΑΡΧΑΪΟΜΕΙΟΝ ΑΡΤΑ	ΑΤΤΑΛΑΝΤΗ ΒΑΜΟΣ ΒΕΡΡΟΙΑ ΒΟΛΟΣ ΓΥΘΙΟΝ ΓΥΦΕΙΟΝ ΑΗΜΗΤΣΑΝΑ ΔΡΑΜΑ ΕΒΡΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΠΡΑΓΑΔΕΙΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΘΗΒΑΙ ΘΗΡΑ ΙΘΑΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΚΑΒΑΛΑ ΚΑΛΑΜΑΡΥΤΑ ΚΑΛΑΜΑΙ ΚΑΡΑΪΣΣΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΥΤΙΝΗ ΚΥΣΣΥΡΑ ΚΟΖΑΝΗ	ΚΟΡΙΝΘΟΣ ΚΟΜΟΤΗΝΗ (Γεωμομακέρην) ΚΥΘΗΡΑ ΚΥΜΗ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ΛΑΜΙΑ ΛΑΡΙΣΑ ΑΕΦΙΛΑΔΙΑ ΔΕΥΡΑΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΗ	ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΝΑΥΠΛΙΑΚΟΝ ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ ΕΛΛΗΝΗ ΠΑΡΟΣ ΠΑΤΡΑΙ ΠΕΡΑΙΑΣ ΠΟΡΟΣ ΠΡΕΒΕΖΑ ΠΥΡΡΟΣ ΒΥΛΟΣ	ΡΕΘΥΜΝΟΣ ΣΕΡΡΑΙ ΣΑΜΟΣ ΣΟΥΦΛΙΟΝ ΣΗΛΙΝΗ ΣΥΡΟΣ ΤΡΙΚΑΛΑ ΤΡΙΠΟΛΙΣ ΦΑΘΗΡΙΑ ΧΑΛΚΙΣ ΧΑΝΙΑ ΧΙΟΣ
--	---	--	--	--	---

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δι' ἐπιστολῶν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς Ἑλλάδα, ἀπευθύνων πρὸς τούς ἐξῆς ἀντιστοιχοῦσας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος:	Irving National Bank New York
National Bank of Commerce New York	First National Bank New York
American Express Co. New York	First National Bank Chicago
Bankers Trust Co. New York	First National Bank Pittsburgh
	First National Bank Milwaukee
	Canadian Bank of Commerce, Montreal, Can.

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS - GREECE